ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΟΣ Ε' ΑΡ. 224

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 19 ΜΑΪΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Οδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησία δρ. 50.-	Ἑξάμ. δρ. 25.-
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» Φρ. 50.-	» Φρ. 25.-
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ. 4.-	» Δολ. 2.-

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας : 30 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΛΑΝΕΥΤΡΑ

Allegro vino.

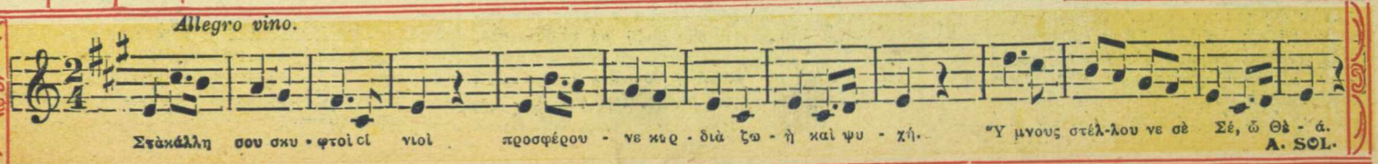

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ένα βράδυ ὁ κύριος Ἀριστείδης Ζηλιαρίκης καὶ ἡ σύζυγός του Εὐλαλία, πάσχοντες ἀμφότεροι ἀπὸ ἀϋπνίαν, ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιτηδεύσουν ἀντὶ σύνευνι τὸν ὕπνον: Καὶ κατηυθύνθησαν εἰς τὸ «Κεντρικόν», ὅπου ἑλληνικὸς θίασος ὀπερετῶν ἐπαιζεν ἑλληνικὰς ὀπερέττας.

Ὁ κύριος Ἀριστείδης προσέφερεν εἰς τὸν ταμίαν ἕνα ἑκατοστάρικον, διὰ δύο καρέκλες, διότι ὁ κύριος Ἀριστείδης εἶνε ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, εἰς τὸ θέατρον κάθεται πάντοτε εἰς τὴν πρώτην σειράν—καὶ ἔτσι λαμβάνει τὴν εὐκαιρίαν νὰ κορτετζάρῃ μὲ τὶς κορίστες.

Τὸ ζεῦγος ἐκάθισε πρὸς τάριστερὰ τῆς ὀρχήστρας. Ἡ οὐβερτὶρ ἀντήχησε καὶ ἡ αὐλαία «ἤρθη». Καίτοι εὑρίσκετο εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν καρεκλῶν καὶ ἔβλεπε πολὺ καλά, ἡ κυρία Εὐλαλία, συμμορφουμένη πρὸς τῆς κοινωνικῆς της θέσεως τὰς ἀπαιτήσεις ἐτοποθέτησε τὰ κιάλια εἰς τὰ μάτια καὶ ἄρχισε νὰ περιεργάζεται, ἕνα πρὸς ἕνα, τὰ πρόσωπα τῆς σκηνῆς. Το κόρο ἔλεγε τὸ πρῶτο του τραγούδι. Γυναῖκα δὲν ὑπῆρχε ἀκόμη καμμιά. Μόνον ἄνδρες μὲ γένεια εὑρίσκοντο ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, καθήμενος πρὸς τάριστερά, μόλις ἡ κυρία Εὐλαλία ἔστρεψε προς αὐτὸν τὰ κιάλια της, ἄφισε νὰ διαγραφῇ εἰς τὸ στόμα του ἕνα πλατὺ μειδίαμα καὶ μὲ τὸ χέρι κατόπιν εἰς τὰ χείλη τῆς ἀπέστειλε ἕνα κουφὸ φιλί.

Ὁ κύριος Ἀριστείδης Ζηλιαράκης ἐξανέστη:

—Τὸν ξέρεις αὐτόν; ἐρώτησε τὴν σύζυγόν του.

—Ἐγώ; Καθόλου!

—Ἀλήθεια;

—Σοῦ ὁρκίζομαι, Ἀριστείδη μου, ὅτι δὲν τὸν ξέρω. Ἄλλως τε δὲν στέλνει σὲ μένα φιλιά.

—Ἀλλὰ σὲ ποιὸν τὰ στέλλει;

—Σὲ σένα.

—Σὲ μένα! Ἀστειεύεσαι, Εὐλαλία!

Καὶ καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς πράξεως, ἡ διένεξις μεταξὺ ἐκείνης καὶ ἐκείνου ἐγίνετο ζωηροτέρα, ἐνῷ ἀπὸ τῆς σκηνῆς, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, δὲν ἔπαυε νὰ στέλλῃ φιλιὰ πρὸς τὸ τρυφερὸν ἥμισυ τοῦ κυρίου Ἀριστείδη.

Ὁ κύριος Ζηλιαράκης, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει ἐπανειλημμένως βραβεῖα εἰς τὴν ἠμφασκίαν, ἀπεφάσισε νὰ καταφύγῃ ἄλλην μίαν φορὰν εἰς τὴν εἰδικότητά του αὐτήν, πρὸς ὑπεράσπιοιν τῆς συζυγικῆς τιμῆς.

—Θὰ τὸν διαπεράσω μὲ τὸ ξῖφος μου! Ἐφώναζε θυμωμένος ὁ κύριος Ἀριστείδης.

Καὶ ἐπέρασε εἰς τὰ παρασκήνια. Ἐκεῖ εὑρῆκε τὸν κύριον, ὁ ὁποῖος ὑπεδύετο τὸ πρώτυπον τοῦ γέροντος ἐπὶ σκηνῆς. Χωρὶς πολλὰ λόγια ἐτράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπην του τὸ ἐπισκεπτήριόν του καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε. Κι' ἐκεῖνος ἀφ' ἑτέρου ἔδωσε τὸ δικό του:

ΛΟΥΛΟΥ ΠΑΞΙΜΑΔΑΚΗ

Θέατρον «Κεντρικὸν»

—Πῶς! Εἶσθε γυναῖκα!ἐφώναξεν ἔκπληκτος ὁ κ. Ἀριστείδης.

—Και βέβαια! ἀπήντησεν ἐκείνη καὶ ἔβγαλε ἀμέσως τὰ γένεια της.

Ἕνα χαριτωμένο προσωπάκι ἀπεκαλύφθη. Καὶ δυὸ κατακόκκινα χειλάκια ἐπρόφεραν:

—Δὲν τὸ εἴχατε καταλάβει; Μὰ ἐγὼ τόσην ὥρα σᾶς ἐκύτταζα ἀπ' τὴν σκηνήν. Θὰ σᾶς περιμένω αὔριο τὸ ἀπόγευμα, στὰς ἕξ, στὸ καφενεῖο τοῦ Θεάτρου.

Ἡ συμφωνία ἐκλείσθη, πίσω ἀπὸ τὴν κουΐνταν.

Ὅταν ἐγύρισε εἰς τὴν σύζυγόν του ὁ κ. Ἀριστείδης, ἐξαναπῆρε τὸ αὐστηρὸν ὕφος του καὶ εἶπε, τονίζων κάθε λέξιν:

—Αὔριο στὰς ἕξ θὰ χτυπηθοῦμε! Δὲν μοῦ γλυτώνει! Θὰ τὸν διαπεράσω μὲ τὸ ξῖφος μου!

Καὶ πράγματι, τὴν ἐπορέυην εἰς τὰς πεντέμισι, ὁ κ. Ἀριστείδης ἠσπάσθη τὴν σύζυγόν του καὶ ἀνεχώρησε.

Στὴν ὡρισμένην ὥραν, στὸ ὡρισμένο μέρος συνήντησε τὴ Λουλοῦ. Ἕνα αὐτοκίνητο τοὺς ἐπερίμενε καὶ κατηυθύνθησαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον κάποιου προαστείου. Ἡ μονομαχία ὑπῆρξε πολὺ θερμή.

Τότε ὁ κ. Ἀριστείδης, κύπτων ἐπὶ τοῦ ἀντιπάλου του, εἶπε:

—Εἶμαι καταγοητευμένος, κυρία ἀπὸ τὴν σημερινήν μας συνάντησιν. Πότε θὰ σᾶς ξαναΐδω;

—Τὴν Πέμπτη, ἀπήντησε ἡ Λουλοῦ.

—Λοιπόν, τὴν Πέμπτη!

Καὶ ἀφοῦ ἐπέστρεψαν μὲ τὸ αὐτοκίνητον εἰς τὸ θέατρον, ἡ Λουλοῦ ἔμεινε ἐκεῖ, ἐνῷ ὁ κ. Ἀριστείδης ἐγύριζε εἰς τὸ σπίτι του, μὲ τὸ μπράτσο του δεμένο σφιχτὰ μὲ ἕνα ἐπίδεσμον. Εἰς τὴν γυναῖκα του, ἡ ὁποία ἀνησύχησε ὀπὸ αὐτὸ τὸ τραῦμα, ἐδήλωσε:

—Δὲν εἶνε τίποτε. Ἕνα γδαρσιματάκι. Ἡ μονομαχία ἔμεινε χωρὶς ἀποτέλεσμα. Γι' αὐτὸ ἐζήτησα νὰ τὸν ξανασυναντήσω τὴν Πέμπτη.

—Ἀφησέ τον πιά! ἐφώναξεν ἡ Εὐλαλία.Ἡ τιμή σου ἱκανοποιήθηκε, νομίζω.

—Ἂν ἡ τιμή μου ἱκανοποιήθηκε, ἀπήντησεν ὁ κ. Ἀριστείδης, δὲν ἱκανοποιήθηκα ὅμως ἐγώ. Καὶ ἀφοῦ τὸ εἶπα, πρέπει νὰ γίνῃ. Θὰ τὸν διαπεράσω μὲ τὸ ξῖφος μου τὴν προσεχῆ Πέμπτη.

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΤΟ ΣΠΗΤΙ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

Εἶναι ἐννέα μῆνες τώρα ποὺ τὸ σπίτι τῆς χήρας εἶνε ξενοίκιαστο κ' ἀκατοίκητο. Τὰ λαδικὰ τῆς γειτονειᾶς λένε πολλὰ γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

—Ἀκοῦς ἐκεῖ μιὰ χήρα γυναίκα, μιὰ μαυροφόρα ν' ἀφίνῃ τὸ σπίτι της ἔρημο καὶ σκότεινο καὶ νὰ γυρίζῃ. Κι' ὁ Θεὸς ξέρει ποῦ γυρίζει.

—Καλέ, κάποιον ἔχει.

—Νὰ χαθῇ, νὰ χαθῇ.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα λένε τὰ λαδικὰ μαζεμένα στῆς ἐξώπορτες κάθε ἀπόγευμα.

Τὸ σκάνδαλον τοῦ ἐγκαταλελειμένου σπιτιοῦ εἶνε τὸ ζήτημα τὸ φλέγον τῆς γειτονειᾶς ὅπου ἔτυχε νὰ κατοικῶ καὶ ἐγώ.

Ἡ θλιβερὴ αὐτὴ ἱστορία ἔχει μὲ λίγα λόγια ὡς ἑξῆς :

Τὸ σπιτάκι τῆς χήρας εὑρέθηκε ἕνα πρωῒ τοῦ περασμένου φθινοπώρου ἀδειανό. Ἡ ὡραία μαυροφόρα ἐξηφανίσθη αἰφνιδίως. Τὴν ἄλλην ἡμέραν διεδόθησαν πολλά. Μέσα ὅμως εἰς τὰς διαδόσεις ποῦ ἠκολούθησαν τὴν σκιὰν τῆς ἐξαφανισθείσης ἀνεκαλύφθηκε ἡ πληροφορία ὅτι ἡ ἰδιότροπη χήρα ἐφυγε μὲ ἕνα ἱππότην. Τὴν ὑποψίαν αὐτὴν ἐνισχυσε καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ βίου τῆς ἐξαφανισθείσης. Ἡ νεαρὰ χήρα εἶχε δώσει πολλάκις ἀφορμὴν μὲ τὴν διαγωγήν της εἰς σχόλια καὶ εἰς συγκινήσεις. Τὸ σπίτι της ὅλη τὴν ἡμέρα ἀντηχοῦσε ἀπὸ ἐρωτικὰ τραγούδια.

Ἡ κυρὰ Κώσταινα λέγει ὅτι καὶ ἄλλοτε ἐξηφανίσθηκε ἡ ὡραία μαυροφόρα ἀλλὰ γιὰ λίγο καιρό. Αὐτὸ τὸ κακὸ δὲν ἔγινε ποτέ. Κοντεύει χρόνος τώρα ποῦ ἔχει χαθῆ. Καὶ γιατὶ ἡ ἀστυνομία δὲν ἔρχεται νὰ τῆς τὸ ἐπιτάξῃ τὸ σπίτι ; Ποιὸς ξέρει. Θάχῃ τὸ μέσα. Γυρεύεις; Ἐδῶ κάνει ὁ καθένας ὅτι θέλει.

Καὶ τὸ μυστήριον ἐξακολουθεῖ. Τὸ σπιτάκι τῆς μαυροφόρας, τὸ σπιτάκι τῆς χελιδόνος ποῦ εἶνε κτισμένο ἐκεῖ ὑψηλὰ καὶ κάτω ἀπ' τὰ κεραμύδια, ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ κενόνι Ἡ χελιδὼν δὲν ἐννοεῖ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐφέτος. Ἡ μελανειμονοῦσα κυρία ἔλαβεν φαίνεται ἐγκαίρως τὴν πληροφορίαν ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τῆς οἰκίας, εἰς τὰ κεραμύδια τῆς ὁποίας ὑπάρχει καὶ ἡ δική της καμαρούλα, ζητεῖ ἐφέτος καὶ διὰ τὴν χελιδονοφωλιὰν 4.000 δραχ. μηνιαίως.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΑΓΑΠΗΣ ΛΟΓΙΑ

Δὲν θὰ μπορέσῃς πλέον ν' ἀποφύγῃς τὸ τελειωτικὸ κτύπημα ὅσο κι ἂν ἡ ψυχή σου εἶνε δυνατή, ὅσο κι' ἂν σοῦ δίδῃ τὴ δύναμι γιὰ μιὰ ἀντίστασιν μεγάλη. Θὰ μ' ἀγαπήσῃς κ' ἔτσι θὰ τιμωρηθῇς γιὰ τὴνὑπεροπτική σου στᾶσιν καὶγιὰ τὴν ἔπαρσίν σου. Θὰ μ' ἀγαπήσῃς δυνατὰ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐγὼ θὰ φεύγω ἀπὸ κοντά σου μαζῆ μὲ τὸ φίλο σου. Τότε θὰ μ' ἀγαπήσῃς. Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ τιμωρία σου ποὺ θὰ μὲ γλυκάνῃ ὅσο δὲν μποροῦσε νὰ μὲ γλυκάνῃ καὶ τὸ πιὸ σκετζόζικο φιλί σου.

Δις Μ.

ΚΑΡΜΕΝ

Δίδα Ἀνθὴ Κ., *Νέον Φάληρον*

Ἐπροτίμησα νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀπὸ τὴν στήλην αὐτήν, ἀγαπητὴ δεσποινίς, διότι ἡ ἀπορία σας εἶνε τόσον φυσικὴ καὶ τόσοι οἱ ἀποροῦντες ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, ὅπως καὶ σεῖς, ὥστε ν' ἀξίζῃ τον κόπον νὰ δώσωμεν μίαν εὐουτέραν σημασίαν εἰς τὸ ζήτημα. Μὲ ἐρωτᾶτε:

«Μία γυναῖκα, ποὺ ἔζησε ὀλόκληρη τὴ ζωή της τίμια, δὲν ἔδωσε καμμιὰ προσοχὴ στοὺς ἄνδρες, σήμερα ὅμως ἔπεσε στὰ δίχτυα ἑνὸς ἀνδρὸς καὶ παραπλανήθηκε ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο καὶ ἀπατήθηκε, καὶ μετάνοιωσε ἴσως γι' αὐτό, παύει πιὰ νὰ εἶνε «τίμια γυναῖκα» καὶ περνᾷ στὴν τάξι τῶν γυναικῶν τοῦ ἡμικόσμου;»

Εἰς τὴν ἐρώτησίν σας, δεσποινίς, εὑρίσκω ἕνα σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάγκην διασαφηνίσεως, διὰ νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν ἀπάντησιν. Καὶ ἐν πρώτοις, ἀπὸ τὴν διατύπωσιν τῆς ἐρωτήσεως, φαίνεσθε ὅτι θεωρεῖτε «τίμιαν» γυναῖκα, ἐκείνην ποὺ σὲ ὅλην τὴν ζωήν της δὲν ἔδωσε καμμιὰ προσοχὴ στοὺς ἄνδρες. Ἡ τοιαύτη ἀντίληψις τῆς τιμῆς—, ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς πλείστας κυρίας καὶ δεσποινίδας σήμερον καὶ ἡ ὁποία μέχρι πρὸ δεκαετίας ἐθεωρεῖτο ὁ κυριώτερος τίτλος τῆς τιμῆς—εἶν' ἐσφαλμένη. Διότι ἡ τιμὴ μιᾶς γυναικὸς δὲν δίγεται καθόλου, ἂν ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ «προσέχῃ» τοὺς ἄνδρας, ἢ καὶ νὰ ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μαζῆ τους κοὶ νὰ τὸ λέγῃ καθαρὰ ὅτι ὁ τάδε τῆς ἀρέσει, διότι ἔχει τὸ ἄλφα ἢ τὸ βῆτα προτέρημα. Τὴν τιμὴν τῆς γυναικὸς θὰ τὴν θίξῃ μόνον ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ συνάψῃ τὸν ἔρωτά της.

Ὑπάρχουν, δεσποινίς, εἰς τὰς Ἀθήνας, γυναῖκες, καυχόμεναι ὅτι δὲν ἀφῆκαν ποτὲ ἕναν ἄνθρωπον νὰ τοὺς πάρῃ ἕνα φιλί, νὰ τὰς προσεγγίσῃ κἂν, νὰ τοὺς πιάσῃ θερμὰ τὸ χέρι. Καὶ εἰς τὴν συστηματικὴν αὐτὴν ἀντίστασιν πέρνουν ὡς σύμμαχόν των τρομερὸν κάθε ὠμορφιά τους ποὺ ἐκπλήσσει καὶ τὴν ἐπιδεικνύουν ἐπίτηδες, γιὰ νὰ κινήσουν τὴν ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν τοῦ τολμηροῦ, τὸν ἔρωτα τοῦ ἀνισχύρου καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ ἐρωτολήπτου. Καὶ ὅταν εὑρεθῇ ὁ ἀνύποπτος διαβάτης, ποὺ θὰ πέσῃ εἰς τὸ δίχτυ της, αὐτὴ θὰ τὸν τραβήξῃ βίαια στὴν ἀγκαλιά της, γιὰ νὰ τοῦ προβάλῃ ἀμέσως τὴν ἀντίστασιν καὶ τὴν κατηγορματικὴν ἄρνησιν. Καὶ ὑπῆρξαν ἄνθρωποι—νέα παιδιά, μὲ σφίγουσαν ζωήν, πού,—ἀπογοητευμένοι ἀπὸ ἔρωτας τοιούτους, ἐ'ήτησαν νὰ σβύσουν τὴν φλόγαν τῆς καρδιᾶς των εἰς τάλμηρὰ νερὰ κάποιας παρσλακῆς ἀκτῆς ἢ μὲ τὴν σφαῖρα ἑνὸς περιστρόφου. Ἡ γυναῖκα, ἐν τούτοις, ποὺ τὸν ἔσυρε, σὰν ἄλλη Κόρμεν, ἀπὸ τὴν μύτη, καὶ τὸν ἐταπείνωσε μπροστὰ στὰ πόδια της, γιὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ στὸ τέλος ἀπογοητευμένο,—διότι δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ προσφέρῃ οὔτε ἕνα φιλί, ἀφοῦ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρχή της,—προβάλλει μέσα εἰς τὸν κόσμον, μὲ τὸν τίτλον τῆς τιμῆς εἰς τὸ μέτωπον:

—Κύριοι! Εἶμαι τίμια γυναῖκα! Φαντασθῆτε ὅτι κανεὶς ἔως σήμερα δὲν μ'ἔχει προσεγγίσει.

Καὶ εἶνε τίμια γυναῖκα,—ποιά ; Αὐτή, ἡ ἠθικὴ αὐτουργὸς μιᾶς αὐτοκτονίας, ποὺ ἐπεδίωξε καὶ ἐπέτυχε.

Ἡ τιμὴ τῆς γυναικας δὲν εὑρίσκεται στὸ σῶμα της, δεσποινίς, ἀλλὰ στὴν ψυχή της.

Καὶ θὰ ὑπάρχουν πλάσματα ἀτυχῆ, ποὺ πωλοῦν τὸ σῶμα τους, ἀλλὰ ὅταν ἡ ἀνάγκη τὸ ἀπαιτήσῃ, φέρνουν στὴν ἐπιφάνεια μία ψυχὴ γεμάτη ἀρετές,—τόσες ἀρετές, ὅσες δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ καμμιὰ γυναῖκα ἀπὸ αὐτὰς ποὺ ἐμονοπώλησαν τὴν τιμότητα.

Ξέρετε τί ἔλεγε ὁ Ἀνρὶ Μπατάϊγ εἰς τὸ τελευταῖον του ἔργον τὸ «*L'Homme à la rose*»;

Ἀκοῦστε :

«Μία γυναῖκα, ποὺ παραδίδεται ἀμέσως στὸν ἐραστή της, εἶνε μιὰ τίμια γυναῖκα. Διότι ἡ γυναῖκα, ἡ πολυμήχανη, ἡ συνηθισμένη στὸν ἔρωτα καὶ στὶς τέχνες του ἀργεῖ νὰ παραδοθῇ ἢ δὲν παραδίδεται ποτέ».

Καθὼς βλέπετε, λοιπόν, ἡ τιμὴ δὲν ἐξαρτᾶται καθόλου ἀπὸ τὸ σῶμα, ἀγαπητὴ δεσποινίς.

ΡΟΜΕΟ

ΕΞΥΠΝΑ--ΚΟΥΤΑ

—Ὁ ἀδελφός σου, Φλοράνς, μὲ εἶδε ποὺ σ' ἐφίλησα. Τί νὰ τοῦ δώσω νὰ σωπάσῃ;

—Στοὺς ἄλλους παίρνει χρήματα ἐσὺ δῶσέ του μπομπόνια.

ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΘΥΣΙΑ

Ὑπὸ L. RILA

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—«Ἐπὶ ἔτη!» ἐπρόφερε.

—«Μήπως ἡ συντροφία μου θὰ σᾶς ἦταν δυσάρεστος;»

Ἤρχισαν τὴν ἐπίσκεψι τοῦ χαρτοποιείου ἀπὸ τὴν νέαν ἐγκατάστασιν ἡ ὁποία ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Ἡ μετάλλινη πλάκα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀπλώνεται ὁ πολτός, τὸ ὑγρὸ πιεστήριο ποὺ ἐδέχετο τὸ χαρτὶ τὸ ὁποῖον περνοῦσε κατόπιν εἰς ἕνα ἄλλο πιεστήριο στεγνὸν ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο ἕτοιμο διὰ νὰ διπλωθῇ, ὅλα αὐτὰ ἐλειτουργοῦσαν θαυμάσια καὶ ὁ κύριος Λενουὰρ συνεχάρη τὸν νεαρὸν Διευθυντήν. Ἀπ' ἐκεῖ ἐπέρασαν σὲ μίαν ἄλλην αἴθουσαν προωρισμένην εἰς τὸ νὰ δίνῃ εἰς τὸ χαρτὶ τὸ λοῦστρο του καὶ μετὰ ταῦτα νὰ κόπτεται κατὰ διάφορα μεγέθη.

Ὁ Μαυρίκιος ἐνεθυμήθη τότε ὅτι στὸν καιρό του ὑπῆρχε κάποιος ἐπιστάτης, ὁ ὁποῖος ἐπιστατοῦσε στὰς μηχανάς. Ἠρώτησε τὸν ὁδηγόν του.

—«Πράγματι»τοῦ ἀπήντησεν, «ἔφυγε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν καὶ ἀκόμη δὲν τὸν ἀντικατέστησα.».

—«Θαυμασια σύμπτωσις! Θὰ ἀναλάβω ἐγὼ αὐτὴν τὴν θέσιν.»

—«Τί λέτε,κύριε Λενουάρ, σεῖς ἀρχιεργάτης! δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὸ παραδεχθῶ. Τί θὰ εἰπῇ ὁ κύριος Μπριάρ;»

Κάθε ἀντίστασις ὑπῆρξε ὅμως ἄσκοπη καὶ ἀπὸ τὴν ἑπομένη ὁ Μαυρίκιος ἀνέλαβε τὴν ὑπηρεσίαν του. Ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Μαρτὲν ἔγεινε τάχιστα κύριος τῆς λειτουργίας τῶν μηχανῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ἔκρινε ὅτι ἡ ἐργασία αὐτὴ ἦτο ἀνεπαρκὴς διὰ τὴν ἐνεργητικότητά του, ἀπήτησε νὰ τοῦ ἐμπιστευθοῦν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν. Εἰργάζετο γιὰ δυὸ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι οἱ ἐργάται, ἐκ τῶν ὁποίων μερικοὶ τὸν ἐνεθυμοῦντο ἀκόμη, βλέποντάς τον τόσον ἐνεργητικὸν εἰς τὴν ἐργασίαν του καὶ συγχρόνως τόσον καλὸν καὶ εὐγενῆ γι' αὐτούς, εἰργάζοντο περισσότερον καὶ καλύτερα ἀπὸ πρότερον.

Τὸ πρωὶ εἰς τὰς ἓξ ἦταν ἤδη εἰς τὴν ἐργασίαν του, πρὸς μεγάλην ἀπελπισίαν τῆς γυναῖκας ποὺ τὸν ἐσυγύριζε, ἡ ὁποία δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐξοικειωθῇ εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι «ἕνας κύριος τόσον καθὼς πρέπει, τόσον εὐγενής, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ζητοῦσε τίποτε, πάντοτε εὐχαριστημένος», εἰργάζετο τόσον πολύ. Ἐπέστρεφε εἰς τὰς ὀκτὼ τὸ βράδυ καὶ ἐπέτρεπε τότε μισὴ ὥρα ἀνάπαυσιν εἰς τὸν ἑαυτόν του γιὰ νὰ πάρῃ τὸν καφὲ του καὶ νὰ διαβάσῃ τὴν ἐφημερίδα του.

Τὸ βράδυ τῆς ἀφίξεώς του, ἔμεινε στὸ σπίτι του. Ἀφοῦ ἐτακτοποίησε τὰ βιβλία του εἰς τὴν βιβλιοθήκην καὶ ἐπληροφορήθη διὰ τὰς ἀποσκευάς του, ἔγραψε δυὸ ἐπιστολάς: Τὴν μίαν πρὸς τὸν Μπριὰρ διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ μὲ τὴν εὐγενῆ ὑποδοχή ποὺ τοῦ ἔκαμαν, καὶ νὰ τὸ συγχορῇ συγχρόνως γιὰ τὸ ὡραῖον χαρτοποιεῖον του καὶ τὴν ἄλλη, πολὺ ἐκτεταμένην, πρὸς τὴν ἀγαπητήν του Μαρίαν.

Τὴν ἑπομένην, ἐπῆγε νὰ περάσῃ τὴ βραδειά του στὸ σπίτι τοῦ Μαρτὲν. Αὐτοὶ τοῦ ἀπέδωκαν τὴν ἐπίσκεψιν καὶ ἔτσι, λίγο-λίγο, ἐουνήθισαν νὰ βλέπονται καθημερινῶς, καὶ μιὰ βαθειὰ φιλία ἄρχισε νὰ τοὺς ἑνώνει: συνδέεται τόσο εὔκολα κανεὶς στὴ μοναξιά!

Παρὰ τὰς ἀνωτέρας σχέσεις, τὰς ὁποίας εἶχε συνάψει ὁ Μαυρίκιος, ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ ἀστός, εὐχαριστεῖτο εἰς τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, τῆς ἁπλῆς κοινωνικῆς τάξεως, ἀλλὸ μορφώσεως ἐξαιρετικῆς καὶ καλῆς ἀνατροφῆς. Οἱ Μαρτὲν ἀγαποῦσαν πολὺ τὸν Λενουὰρ καὶ τοῦ ἐδείκνυαν ἕνα βαθὺν σεβασμόν, ὄχι μόνον διὰ τὴν ἡλικίαν του καὶ διὰ τὴν κοινωνικήν του θέσιν, ἀλλὰ καὶ διότι ἠσθάνοντο ὅτι γύρω του ἐπλανᾶτο κάποιο μυστήριον. Οἱ Μαρτὲν εἶχαν πολλὲς φορὲς ἀκούσει νὰ λένε ὅτι ἦταν πλούσιος: αἱ ἐφημερίδες εἰς τὴν κοσμικὴν κίνησιν δὲν παρέλειπαν ποτὲ νὰ σημειώνουν, μαζῆ μὲ τὶς καλλίτερες τουαλέττες κάθε ουγκεντρώσεως, τὶς τουαλέττες τῆς κυρίας Λενουάρ.

Ἡ κυρία Μαρτὲν, ἡ ὁποία ἐπήγαινε στὴ βίλλα δύο ἢ τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα, πολλὲς φορὲς τοῦ ἔστελλε ἀπὸ τὸ φαγητόν της. Ἡ λαμαργία ἦταν τὸ ἐλάττωμα του. Ἐκεῖνος συνεκινεῖτο ἀπὸ τὰς εὐγενεῖς αὐτὰς ἐκδηλώσεις καὶ τὴν εὐχαριστοῦσε θερμά:

—«Ἀ! δὲν ἀξίζουν τὸν κόπο νὰ μιλῇ κανεὶς γι' αὐτά, κύριε Λενουάρ. Ἄλλως τε, ὁ σύζυγός μου κι' ἐγώ, σᾶς εἴμαστε τόσο ὑποχρεωμένοι!»

—«Ὑποχρεωμένοι! Καὶ γιὰ πειὸ πρᾶγμα ἀγαπητὴ κυρία;» ἔκαμε περίεργος, ἐκεῖνος.

Ἐκείνη ἐμειδίασε, καὶ τὸν ἐκύτταξε μιὰ στιγμή, αἰσθανομένη, πόσο ἦταν παιδαριῶδες αὐτὸ ποὺ θὰ ἔλεγε:

—«Δὲν λησμονῶ ὅτι κάποτε ἐπέρνατε τὸ μέρος τοῦ Πέτρου, ὅταν ὁ πατέρας του τὸν ἐπέπληττε.»

Ὁ Μαυρίκιος ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιά του:—«Θὰ ἔπρεπε νὰ εὐχηθῶ ν' ἀνταμείβονται ἔτσι ὅλαι αἱ εὐεργεσίαι» ἀπήντησεν ἐκεῖνος. «Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἰδοὺ ἕνα πρᾶγμα ἀσήμαντον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἀποφέρει πολὺ μεγάλας εὐεργεσίας.»

Καὶ πάντοτε, γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ εἶχε δείξει αὐτὸς ἄλλοτε γιὰ τὸν Πέτρο της, ὅταν ἦταν μικρός, ἡ κυρία Μαρτὲν ἐφρόντιζε νὰ μὴ τοῦ λείψῃ τίποτε τώρα, νὰ τοῦ ἱκανοποιῇ ὅλες τὶς λειχουδιές του, προσπαθοῦσα μὲ κόθε τρόπον, νὰ τοῦ καταστήσῃ τὴν ἐξορίαν του—ὅπως ἔλεγε τὴν παρομονή του ἐκεῖ-κάτω—ὅσο τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον δυσάρεστον, ἀλλὰ ὁ Λενουὰρ δὲν ἐφαίνετο καθόλου δυσαρεστημένος ἀπὸ τὴν τύχην του. Κάθε Σάββατο ἀπόγευμα ἐπήγαινε στὴν πόλι κι' ἔτρεχε ν' ἀγκαλιάσῃ τὴν κόρη του, ποὺ τὸν ἐπερίμενε. Ἐδεπτνοῦσε μαζῆ της κι' ἐκεινην σχεδὸν πότοτε, ἀφέρων σ' αὐτὸν ὅλη τὴ βραδειά της. Ὦ! τὸ καλὸ κορίτσι, πόσο ἀγαποῦσε τὸν πατερούλη της!

Ἡ πειὸ εὐχάριστες ὧρες του ἦσαν ἐκεῖνες ποὺ ἠμποροῦσε νὰ περάσῃ μόνος μὲ ἐκείνην. Ὅπως, ὅταν ἦταν μικρούλα, ἔτσι καὶ τώρα, τὴν ἔπερνε στὰ γόνατά του, τὴν ἀγκάλιαζε, τὴν ἐρφιγγε στὸ στῆθος του. Ἀφ' ὅτου ἐκείνη παντρεύθηκε καὶ τὴν ἔβλεπε τόσο λίγο, ἐνόμιζε ὅτι τὴν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε. Τὸ πρωὶ τῆς Δευτέρας ἔπερνε πάλι τὸ δρόμο γιὰ τὸ ἐργοστάσιον, εὐχαριστημένος ποὺ τὴν εἶχε ἰδῆ, κι' εὐτυχισμένος ποὺ θὰ τὴν ξαναβλέπε πάλι στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος.

Μὴ κοπιάζων πιὰ γιὰ τὰ χρήματα, ἦταν εὐτυχισμένος ποῦ ἐγνώριζε πὼς καὶ ἡ κόρη του ἦταν κι' αὐτὴ εὐτυχισμένη καί, ὅταν, μετὰ τὸ γεῦμα του, τὶς ὡμορφες ἡμέρες τοῦ Σεπτεμβρίου, ἔπερνε τὸν καφὲ του μέσα εἰς τὴν βεράντα τὴ σκιαζομένη ἀπὸ τὶς κλιματίδες ποὺ τὸ φθινόπωρο κοκκίνιζε τὰ φύλλα τους, διερωτᾶτο, ἂν ἦταν πράγματι ἀνάγκη, νὰ ἔχῃ κανεὶς ἑκατομμύρια διὰ νὰ εἶν'εὐτυχισμένος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ἀὐτὸ ὁπωσδήποτε...εἶνε μιὰ δικαιολογία. Ἀλλὰ ξέχασα. Ἐσὺ πάντα θὰ ἔχῃς κάποιο λόγο ὅταν λὲς κάτι. Τότε σ' ἀφίνω. Πότε θέλεις νὰ γυρίσω;

—Θά σὲ εἰδοποιήσω ἐγώ, μπαμπᾶ.

Ἐφιλήθησαν καὶ ἡτοιμάζετο ἐκεῖνος νὰ βγῇ.

Ἐστόθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ μετέωρος καὶ τὴν ἐκύτταξε στὰ μύτια.

—Δὲν μοῦ λὲς τίποτε γιὰ τὸν Τώνη; τὴν ἐρώτησε.

Κι' ἐκείνη μ' ἕνα ὕφος δῆθεν συστολῆς.

—Μά, μπαμπά...τοῦ εἶπε, εἶν' ἀνάγκη ;

—Ἔχεις δίκηο, ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἱκανοποιημένος,θὰ τοῦ εἰπῶ ἐγώ.

Καὶ ἀφοῦ εὐχαρίστησεν τὴν ἡγουμένη, ἔφυγε.

* * *

Ἡ ἡγουμένη

Τα Καλλίτερα Διηγήματα

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ

Τοῦ Μαρσὲλ Πρεβὸ

Ι

Σκοτισμένος ἀπὸ τὸ διόβασμα κι' ἀπ' τοῦ ἀνέμου τὸ βοῦισμα, ποὺ ἔφερε μαζῆ τις ἡ νύχτα, ὁ Ζάκ Ἐμπὲλ δὲν ἄκουσε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του ποὺ ἄνοιξε καὶ μιὰ φωνὴ ποὺ ἐπρόφερε :

—Παρντόν, κύριε...Θέλετε νὸ σᾶς φέρω μιὰ λάμπα ;

Ἔμενε καθισμένος μπρὸς στὸ παράθυρο, μὲ τὸ σαγῶνι στὰ δυό του χέρια. Ἡ φωνὴ ἐπανέλαβε τὴ φράσι ὑψώνοντας τὸν τόνο καὶ ὁ νέος ἐξύπνησε ἀπὸ τὰ ὀνειροπολήματά του. Ἐστράφη καὶ εἶπε :

—Μιὰ λάμπα...ἂν θέλῃς, μικρέ μου...—ἂν θέλετε, δεσποινίς, διώρθωσε βλέποντας στὴ μισανοιγμένη πόρτα, μιὰ γυναικεία σιλουέττα, ἀντὶ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ τὸν εἶχε ὑπηρετήσει τὸ πρωΐ.

Ἔκλεισε τὸ παράθυρο κ' ἐγύρισε στὸ στρογγυλὸ τραπέζι ποὺ ἔπιανε τὴ μέση τοῦ δωματίου. Ἐκείνη βγῆκε καὶ σὲ λίγο ἐπέστρεψε. Χωρὶς νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα, ἄνοιξε. Καλὰ φωτισμένη ἀπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας, ἡ σιλουέττα ξαναφάνηκε ῥωμαῖα. Ἤταν ἕνα κορίτσι ἔως εἴκοσι χρόνων, ντυμένο μ' ἕνα πλούσιο φόρεμα—βασιλικὰ ὡραία—μιὰ ὀμμορφιὰ χωριάτικη, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ καυχῶνται πὼς φέρουν εἰς τὰς φλέβας των τὸ αἷμα τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου. Ὁ Ζάκ τὴν εὑρῆκε τοῦ γούστου του, καὶ τὴν εὐχαρίστησε μ' ἕνα μειδίαμα.

Μιὰ κοκκινάδα ἀπότομη διέτρεξε τὰ μάγουλά της. Ἐτοποθέτησε προσεκτικὰ τὴ λάμπα στὸ τραπέζι, καὶ διευθέτησε τὸ ἀμπαζοῦρ, ποὺ ἄφηνε μὲς στὸ σκοτάδι τὸ μισὸ δωμάτιο. Ἐκαλημέρισε καὶ ἔφυγε.

Ὁ Ζὰκ Ἐμπὲλ ἦταν ὁ ποιητὴς τῆς μόδας στὸ Παρίσι. Κουρασμένος ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ζωή, ἐζήτησε λίγη ἡσυχία στὴν ἐξοχή, ἐπῆρε τὴν ὁδηγία τοῦ γιατροῦ του, κι' ἐγκαταστάθηκε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Γαλλίας, μέσα σ ἕνα μῦλο, ὅπου εὑρῆκε πρόθυμη τὴ φιλοξενία.

Τὸ πρωΐ τῆς ἄλλης μέρας ὁ Ζὰκ ἐξύπνησε, ὅταν ὁ ἥλιος ἔμπαινε στὸ δωμάτιό του, ἀπὸ τὰ δυὸ φαρδιὰ παράθυρά του. Κάτω ἀκούγονταν τὸ νερὸ ποὺ ἔτρεχε, στὴ ρόδα τοῦ γέρικου μύλου. Κακαρίσματα, σφυρίγματα πουλιῶν, φωνὲς παιδιῶν, ἔδιναν μιὰ χαρμονὴ παράξενη στὸ πρωϊνὸ ξύπνημα τοῦ ποιητή. Ντύθηκε γρήγορα καὶ πρόβαλε στὸ παρόθυρο. Ἀπέναντι στὸ σπίτι ποὺ καθόταν ἦταν ὁ μῦλος. Μιὰ πόρτα ἀνοιχτὴ ἄφηνε νὰ φαίνεται τὸ ὤμμορφο κορίτσι τῆς προηγουμένης. Ἔβγαινε τώρα, κρατῶντας εἰς τὸ χέρι ἕνα δοχεῖο μὲ γάλα, ποὺ ὁ Ζάκ, ἀληθινὸς παριζιάνος κακοσυνηθισμένος, εἶχε παραγγείλει γιὰ τὸ πρόγευμά του.

Ἐκείνη ἐσήκωσε τὸ κεφάλι. Αὐτὸς τὴν ἐχαιρέτισε μὲ μιὰ χειρονομία καὶ μ' ἕνα μειδίαμα...Κατόπιν ἕνα σύντομο βάδισμα ἀνέβηκε τὴ σκάλα. Ἀπὸ τὴν ἀνοίχθηκε, μετὰ ἕνα χτύπημα. Τὸ νεαρὸ κορίτσι μπῆκε, μὲ τὰ μάγουλα κατακόκκινα. Ἀφῆκε στὸ τραπέζι τὸ γάλα, μαζῆ μ' ἕνα φαρδὺ κομμάτι μαῦρο ψωμὶ κι' ἐξήγησε ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἦταν ἀδύνατο νὰ βρεθῇ ἄσπρο ψωμὶ σὲ ὅλο τὸ χωριό.

Ὁ Ζὰκ ἐδήλωσε ὅτι ἐπροτιμοῦσε αὐτό. Κατόπιν γιὰ νὰ πῇ κάτι, καὶ νἄβρῃ εὐκαιρία νὰ μείνῃ λίγο περισσότερο μαζῆ της, ἐρώτησε :

—Ἀπὸ ἀδῶ εἶνε τὸ γάλα ;

—Ναί, κύριε, μόνο ἐμεῖς ἔχουμε γάλα. Ὑπάρχουν λίγες ἀγελάδες σ' ὅλο τὸ χωριό... Αὐτὸ εἶνε γάλα ἀπὸ τὴ Λαουρέτσ.

Καθὼς μιλοῦσε, ὁ Ζὰκ παρετήρησε δυὸ λεπτ μελαχροινὰ χεράκια, ποὺ ἔπαιζαν μὲ τὸ κρόσια τοῦ λευκοῦ τραπεζομάντηλου.

—Καὶ ποιὸς περιποιεῖται τὴ Λαουρέτα ; ἐρώτησε μ' ἐνδιαφέρον.

—Ἐγώ, κύριε, σήμερα...ἄλλες φορὲς ὁ μικρὸς ὁ Ἐτιέν.

—Μ' ἀρέσει καλλίτερα τὸ γάλα, ὅταν εἶνε ἀπὸ τὸ χέρι σας, ἐπρόφερε ὁ Ζάκ. Καὶ μὲ μιὰ ὥθησι τῆς φαντασίας, σηκώθηκε, τῆς ἄρταξε τὰ χέρια, τὴν ἔσυρε ἐπανω του, μ'ἕνα βίαιο κίνημα, καὶ ἀνα'ήτησε τὰ χείλη της. Ἐκείνη τόσο ἐξεπλάγη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ κίνημα, ὥστε δὲν πρόφθασε ν' ἀντισταθῇ. Ἐκεῖνος ἄγγιξε τὸ κλειστὸ της στόμα. Ἀλλ' ἄξαφνα, μὲ ἕνα κίνημα ἀπότομο καὶ θαραλέο, τὸν ἔσπρωξε. Ὠχρή, μὲ τὴ φωνὴ θραυσμένη ἀπὸ τὴ θλίψι, εἶπε μόνο :— Κύριε !

Ξανάνοιξε τὴν πόρτα κι' ἔφυγε.

«Εἶμαι ἠλίθιος ! ἐσκέφθηκε ὁ Ζάκ. Νά, τὶ εἶνε ἡ κακὲς συνήθειες !...»

Στὸ μῦλο ἔμεινε ἕνα μῆνα. Τὸ πρόγευμα ἐρχόταν τώρα μὲ τὸ μικρὸ Ἐτιέν. Ἡ Μινιουνέτα—τόνομά της—δὲν ξαναῆρθε στὸ δωμάτιο τοῦ νέου. Αὐτὸς τῆς μιλοῦσε μπροστὰ στοὺς ἄλλους γιὰ νὸ μὴ δίνῃ ὑποψιες. Τὴν ἀγαποῦσε ὅμως μυστικά, κι' ἐκείνη ἦταν ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὸ πρῶτο του φιλὶ — τὸ πρῶτο φιλὶ τῆς ζωῆς της... Ἡ μέρες περνοῦσαν ἔτσι στενόχωρα—βασανιστήριο καὶ γιὰ τὸν ἕναν καὶ γιὰ τον ἄλλον.

Ἕνα βράδυ—εἶχε περάσει ἕνας μῆνας ἀπ' τὴ σκηνὴ ἐκείνη—ἐγύριζε ἀργὰ στὸ δωμάτιό του. Ἀπέναντι στὴν πόρτα του, τὸ δωμάτιο τῆς Μινιουνέτας ἤταν φωτισμένο. Μιὰ ἀπότομη ἰδέα τοῦ ἦλθε : Νὰ κρυφοκυττάξῃ. Καὶ τὴν ἐπραγματοποίησε.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ νεαρὸ κορίτσι, ἦταν ἀκουμπισμένο στὸ παράθυρο κι' ἔτσι ἀνέβηκε ὁ Ζὰκ τὴ σκάλα, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ.

Ἐμειδιοῦσε, σκεπτόμενος τὴν ἐντροπὴ τῆς πράξεώς του. Κι' ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ἡ κόρη ἀφῆκε τὸ παράθυρο καὶ ἐπλησίασε τὸ κρεββάτι. Πάνω ἀπ' αὐτὸ ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας φωτίζονταν ἀπὸ τὸ ἀμυδρὸ φῶς ἑνὸς κωντηλίου. Ἐκείνη γονάτισε. Καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται μὲ τὸ κεφάλι στὰ δυὸ της χέρια...

Δὲν ἔβλεπε πιά, παρὰ ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ λαιμό της καὶ τὸ λευκὸ μετάξινο ὄγκο τῆς γονατισμένης γυναίκας. Κυττοῦσε...Καὶ ἡ ἀγάπη του, γιὰ τὴ γυναῖκα ἐκείνη τὴ γονατισμένη στὴν πιὸ ἱερὴ της στιγμή, ἡ λεπτότης τῆς σκηνῆς ἐκείνης καὶ τὸ μυστήριο τοῦ ταπεινοῦ κωντηλιοῦ, τοῦ ἔφεραν στὴν ψυχὴ μύρια συναισθήματα, καὶ σὲ μιὰ στιγμή, τοῦ ἦλθε σὰν παραλυσία. Σὰν λιποθυμία...Ἐνόμιζε πὼς ἔμεινε ἐκεῖ ὧρες ὁλόκληρες, κυττάζοντας τὴν ὤμμορφη εἰκόνα.

Ἡ Μινιουνέτα σηκώθηκε, μ' ἕνα μεγάλο σημεῖο σταυροῦ. Ἔπῆρε τὸ νυχτικό της καὶ τὸ ἐτοποθέτησε στὴν κορέκλα. Μιὰ ἀγωνία τρομακτικὴ ἔπνιξε τὸ λαιμὸ τοῦ Ζάκ, στὸ στῆθος του αἰσθάνθηκε τὸ αἷμα νὰ σφίγγεται, κι' ἀφήνοντας τὸ πόρολο, ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχε κρεμασθῇ, ἔπεσε στὸ κεφαλόσκαλο τῆς πόρτας, μ' ἕνα γδοῦπο ὑπόκωφο.

Στὸν κτῦπο τῆς πτώσεως, ἡ κόρη, μισοντυμένη, ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της, μὲ μιὰ λάμπα στὸ χέρι. Παρετήρησε τὸν Ζὰκ—αὐτὸν τὸν Ζάκ, ποὺ ἀγαποῦσε, χωρὶς ποτὲ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ— ἄπλωμένο στὸ πάτωμα σὰν πεθαμένος.

Ἔκπληκτ , ἀκούμησε χάμω τὴ λάμπα, τὸν ἄρταξε μὲ τὰ χέρια της, τὸν ἔσυρε μὲς στὸ δωμάτιό της καὶ τὸν ἀνέβασε στὴ μυρωμένη κλίνη της...Τοῦ ἔβαλε νερὸ στὸ μέτωπο, προσπαθῶντας νὰ τὸν ἀναψυχώσῃ.

Ἐκεῖνος ἔμενε ἀκίνητος. Φοβισμένη, μήπως πέθανε, τοῦ ἄνοιξε τὸ γιλέκο καὶ τὸ πουκάμισο, καὶ τοῦ ἐχάϊδευε τὸ στῆθος μὲ τὸ χέρι της. Κάτω ἀπ' τὴ δρμύτητα αὐτῆς τῆς θωπείας, ὁ Ζὰκ ἄνοιξε τὰ μάτια. Ἐκείνη ἀποπειράθηκε νὰ τραβήξῃ τὸ χέρι, μὰ ἐκεῖνος τῆς τὸ κράτησε : «Ἀκόμη !...» Κι' αὐτὴ ὑπήκουσε...

Λίγο-λίγο, ξύπνησε ἀπὸ τὄνειρό του. Καὶ ὅταν πόλι, ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἡ Μινιουνέτα ἦταν ἐκεῖ μπροστά του...Τὴν ἐκύτταξε. Ὄχι, δὲν ἔχει ὀνειρευθῇ. Ἡ Μινιουνέτα ἦταν ἐκεῖ, σκυμμένη ἀπάνω του, μὲ τὸν τρόμο τῆς ἀγάπης της, καὶ τοῦ ἐπρόσφερε τὴ θωπεία τοῦ χεριοῦ της. Ὁ Ζὰκ τὴν ἐκύτταξε πάλι, ἐσήκωσε τὸ χέρια καὶ τὴν ἔσυρε ἀπάνω του μ' ἕνα φίλημα θερμό...

(Μετάφρ. *Ι. Κ.*)

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τ'ΑΣΤΡΑ ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ

Τὶς ὡραῖες τὶς νύχτες τὶς μαγιάτικες
Θὰ κοιμᾶται ἀποσταμένο τὸ χωριὸ μας—
Τὶς ὡραῖες τὶς νύχτες τὶς μαγιάτικες
Θὰ περνοῦμε τ' ἄστρα βλέποντας οἱ δυό μας.

Μὲ τὰ μάτια στυλωμένα, ξέροντας
Καὶ τὴν ὥρα καὶ τ' ἀπόμακρο σημάδι
Τοῦ βουνοῦ, τῆς ρεματιᾶς, τῆς θάλασσας,
Ποὺ θὰ σκάσῃ τὸ κάθε ἄστρο στὸ σκοτάδι.

Μιὰ χαρὰ περήφανη θὰ νοιώθωμε,
Πὼς γιὰ τᾶλλα μάτια τ' ἀποκοιμισμένα
Τ' ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ σβυστὰ κι' ἀνώφελα,
Φέγγουν μοναχὰ γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα.

['Από τὸ «Θὰ βραδυάζῃ»]

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Η ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Δευτέρα.—Πρῶτο γράμμα.(ἐρωσάπηλπισμένος)

Ἀγαπημένη μου,

Δὲν ἤλθες... ὦ γιατί... Τὶ τρομερὰ λέξις. Δὲν ἤλθες ! Δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά ! Εἶνε δυνατόν, εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια ! Δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά. Πόσο εἶνε σκληρὴ αὐτὴ ἡ λέξις ! Ἐσκέφθηκες τὸ μεγαλύτερο κακό, ποὺ ἠμποροῦσες νὰ μοῦ κάμῃς. Νὰ σὲ ξεχάσω ! Μά, μπορῶ ; Θὰ μποροῦσα; ἀφοῦ τὸ πρόσωπό σου, τὰ μάτια σου καὶ τὰ μαλλιά σου τὰ βλέπω ἀκόμη ἐδῶ πέρα. Ἀναπηδοῦν, ἀπότομα, ἀνυπόμονα, ἀτέλειωτα, ἐκεῖ κι' ἐκεῖ κι' ἐκεῖ καὶ τἄρωμά σου τὸ ἀγαπημένο μου, χυμένο σ' ὅλα ἐδῶ τὰ πράγματα πέφτει φωτισμένο. Μιὰ ἀπότομη ἰδέα τοῦ ἦλθε : Νὰ κρυφοκυττάξῃ. Καὶ τὴν ἐπραγματοποίησε.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ νεαρὸ κορίτσι, ἦταν ἀκουμπισμένο στὸ παράθυρο κι' ἔτσι ἀνέβηκε ὁ Ζὰκ τὴ σκάλα, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ.

Ἐμειδιοῦσε, σκεπτόμενος τὴν ἐντροπὴ τῆς πράξεώς του. Κι' ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ἡ κόρη ἀφῆκε τὸ παράθυρο καὶ ἐπλησίασε τὸ κρεββάτι. Πάνω ἀπ' αὐτὸ ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας φωτίζονταν ἀπὸ τὸ ἀμυδρὸ φῶς ἑνὸς κωντηλίου. Ἐκείνη γονάτισε. Καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται μὲ τὸ κεφάλι στὰ δυό της χέρια...

Δὲν ἔβλεπε πιά, παρὰ ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ λαιμό της καὶ τὸ λευκὸ μετάξινο ὄγκο τῆς γονατισμένης γυναίκας. Κυττοῦσε...Καὶ ἡ ἀγάπη του, γιὰ τὴ γυναῖκα ἐκείνη τὴ γονατισμένη στὴν πιὸ ἱερὴ της στιγμή, ἡ λεπτότης τῆς σκηνῆς ἐκείνης καὶ τὸ μυστήριο τοῦ ταπεινοῦ κωντηλιοῦ, τοῦ ἔφεραν στὴν ψυχὴ μύρια συναισθήματα, καὶ σὲ μιὰ στιγμή, τοῦ ἦλθε σὰν παραλυσία. Σὰν λιποθυμία...Ἐνόμιζε πὼς ἔμεινε ἐκεῖ ὧρες ὁλόκληρες, κυττάζοντας τὴν ὤμμορφη εἰκόνα.

Ἡ Μινιουνέτα σηκώθηκε, μ' ἕνα μεγάλο σημεῖο σταυροῦ. Ἔπῆρε τὸ νυχτικό της καὶ τὸ ἐτοποθέτησε στὴν κορέκλα. Μιὰ ἀγωνία τρομακτικὴ ἔπνιξε τὸ λαιμὸ τοῦ Ζάκ, στὸ στῆθος του αἰσθάνθηκε τὸ αἷμα νὰ σφίγγεται, κι' ἀφήνοντας τὸ πόρολο, ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχε κρεμασθῇ, ἔπεσε στὸ κεφαλόσκαλο τῆς πόρτας, μ' ἕνα γδοῦπο ὑπόκωφο.

Στὸν κτῦπο τῆς πτώσεως, ἡ κόρη, μισοντυμένη, ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της, μὲ μιὰ λάμπα στὸ χέρι. Παρετήρησε τὸν Ζὰκ—αὐτὸν τὸν Ζάκ, ποὺ ἀγαποῦσε, χωρὶς ποτὲ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ— ἄπλωμένο στὸ πάτωμα σὰν πεθαμένος.

Ἔκπληκτ , ἀκούμησε χάμω τὴ λάμπα, τὸν ἄρταξε μὲ τὰ χέρια της, τὸν ἔσυρε μὲς στὸ δωμάτιό της καὶ τὸν ἀνέβασε στὴ μυρωμένη κλίνη της...Τοῦ ἔβαλε νερὸ στὸ μέτωπο, προσπαθῶντας νὰ τὸν ἀναψυχώσῃ.

Ἐκεῖνος ἔμενε ἀκίνητος. Φοβισμένη, μήπως πέθανε, τοῦ ἄνοιξε τὸ γιλέκο καὶ τὸ πουκάμισο, καὶ τοῦ ἐχάϊδευε τὸ στῆθος μὲ τὸ χέρι της. Κάτω ἀπ' τὴ δρμύτητα αὐτῆς τῆς θωπείας, ὁ Ζὰκ ἄνοιξε τὰ μάτια. Ἐκείνη ἀποπειράθηκε νὰ τραβήξῃ τὸ χέρι, μὰ ἐκεῖνος τῆς τὸ κράτησε : «Ἀκόμη !...» Κι' αὐτὴ ὑπήκουσε...

Λίγο-λίγο, ξύπνησε ἀπὸ τὄνειρό του. Καὶ ὅταν πόλι, ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἡ Μινιουνέτα ἦταν ἐκεῖ μπροστά του...Τὴν ἐκύτταξε. Ὄχι, δὲν ἐχε ὀνειρευθῇ. Ἡ Μινιουνέτα ἦταν ἐκεῖ, σκυμμένη ἀπάνω του, μὲ τὸν τρόμο τῆς ἀγάπης της, καὶ τοῦ ἐπρόσφερε τὴ θωπεία τοῦ χεριοῦ της. Ὁ Ζὰκ τὴν ἐκύτταξε πάλι, ἐσήκωσε τὸ χέρια καὶ τὴν ἔσυρε ἀπάνω του μ' ἕνα φίλημα θερμό...

(Μετάφρ. *Ι. Κ.*)

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τ'ΑΣΤΡΑ ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ

Τὶς ὡραῖες τὶς νύχτες τὶς μαγιάτικες
Θὰ κοιμᾶται ἀποσταμένο τὸ χωριὸ μας—
Τὶς ὡραῖες τὶς νύχτες τὶς μαγιάτικες
Θὰ περνοῦμε τ' ἄστρα βλέποντας οἱ δυό μας.

Μὲ τὰ μάτια στυλωμένα, ξέροντας
Καὶ τὴν ὥρα καὶ τ' ἀπόμακρο σημάδι
Τοῦ βουνοῦ, τῆς ρεματιᾶς, τῆς θάλασσας,
Ποὺ θὰ σκάσῃ τὸ κάθε ἄστρο στὸ σκοτάδι.

Μιὰ χαρὰ περήφανη θὰ νοιώθωμε,
Πὼς γιὰ τᾶλλα μάτια τ' ἀποκοιμισμένα
Τ' ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ σβυστὰ κι' ἀνώφελα,
Φέγγουν μοναχὰ γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα.

['Από τὸ «Θὰ βραδυάζῃ»]

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Η ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Δευτέρα.—Πρῶτο γράμμα.(ἐρωσάπηλπισμένος)

Ἀγαπημένη μου,

Δὲν ἤλθες... ὦ γιατί... Τὶ τρομερὰ λέξις. Δὲν ἤλθες ! Δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά ! Εἶνε δυνατόν, εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια ! Δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά. Πόσο εἶνε σκληρὴ αὐτὴ ἡ λέξις ! Ἐσκέφθηκες τὸ μεγαλύτερο κακό, ποὺ ἠμποροῦσες νὰ μοῦ κάμῃς. Νὰ σὲ ξεχάσω ! Μά, μπορῶ ; Θὰ μποροῦσα; ἀφοῦ τὸ πρόσωπό σου, τὰ μάτια σου καὶ τὰ μαλλιά σου τὰ βλέπω ἀκόμη ἐδῶ πέρα. Ἀναπηδοῦν, ἀπότομα, ἀνυπόμονα, ἀτέλειωτα, ἐκεῖ κι' ἐκεῖ κι' ἐκεῖ καὶ τἄρωμά σου τὸ ἀγαπημένο μου, χυμένο σ' ὅλα ἐδῶ τὰ πράγματα πέφτει φωτισμένο. Μιὰ ἀπότομη ἰδέα τοῦ ἦλθε : Νὰ κρυφοκυττάξῃ. Καὶ τὴν ἐπραγματοποίησε.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ νεαρὸ κορίτσι, ἦταν ἀκουμπισμένο στὸ παράθυρο κι' ἔτσι ἀνέβηκε ὁ Ζὰκ τὴ σκάλα, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ.

Ἐμειδιοῦσε, σκεπτόμενος τὴν ἐντροπὴ τῆς πράξεώς του. Κι' ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ἡ κόρη ἀφῆκε τὸ παράθυρο καὶ ἐπλησίασε τὸ κρεββάτι. Πάνω ἀπ' αὐτὸ ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας φωτίζονταν ἀπὸ τὸ ἀμυδρὸ φῶς ἑνὸς κωντηλίου. Ἐκείνη γονάτισε. Καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται μὲ τὸ κεφάλι στὰ δυό της χέρια...

Δὲν ἔβλεπε πιά, παρὰ ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ λαιμό της καὶ τὸ λευκὸ μετάξινο ὄγκο τῆς γονατισμένης γυναίκας. Κυττοῦσε...Καὶ ἡ ἀγάπη του, γιὰ τὴ γυναῖκα ἐκείνη τὴ γονατισμένη στὴν πιὸ ἱερὴ της στιγμή, ἡ λεπτότης τῆς σκηνῆς ἐκείνης καὶ τὸ μυστήριο τοῦ ταπεινοῦ κωντηλιοῦ, τοῦ ἔφεραν στὴν ψυχὴ μύρια συναισθήματα, καὶ σὲ μιὰ στιγμή, τοῦ ἦλθε σὰν παραλυσία. Σὰν λιποθυμία...Ἐνόμιζε πὼς ἔμεινε ἐκεῖ ὧρες ὁλόκληρες, κυττάζοντας τὴν ὤμμορφη εἰκόνα.

Ἡ Μινιουνέτα σηκώθηκε, μ' ἕνα μεγάλο σημεῖο σταυροῦ. Ἔπῆρε τὸ νυχτικό της καὶ τὸ ἐτοποθέτησε στὴν κορέκλα. Μιὰ ἀγωνία τρομακτικὴ ἔπνιξε τὸ λαιμὸ τοῦ Ζάκ, στὸ στῆθος του αἰσθάνθηκε τὸ αἷμα νὰ σφίγγεται, κι' ἀφήνοντας τὸ πόρολο, ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχε κρεμασθῇ, ἔπεσε στὸ κεφαλόσκαλο τῆς πόρτας, μ' ἕνα γδοῦπο ὑπόκωφο.

Στὸν κτῦπο τῆς πτώσεως, ἡ κόρη, μισοντυμένη, ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της, μὲ μιὰ λάμπα στὸ χέρι. Παρετήρησε τὸν Ζὰκ—αὐτὸν τὸν Ζάκ, ποὺ ἀγαποῦσε, χωρὶς ποτὲ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ— ἄπλωμένο στὸ πάτωμα σὰν πεθαμένος.

Ἔκπληκτ , ἀκούμησε χάμω τὴ λάμπα, τὸν ἄρταξε μὲ τὰ χέρια της, τὸν ἔσυρε μὲς στὸ δωμάτιό της καὶ τὸν ἀνέβασε στὴ μυρωμένη κλίνη της...Τοῦ ἔβαλε νερὸ στὸ μέτωπο, προσπαθῶντας νὰ τὸν ἀναψυχώσῃ.

Ἐκεῖνος ἔμενε ἀκίνητος. Φοβισμένη, μήπως πέθανε, τοῦ ἄνοιξε τὸ γιλέκο καὶ τὸ πουκάμισο, καὶ τοῦ ἐχάϊδευε τὸ στῆθος μὲ τὸ χέρι της. Κάτω ἀπ' τὴ δρμύτητα αὐτῆς τῆς θωπείας, ὁ Ζὰκ ἄνοιξε τὰ μάτια. Ἐκείνη ἀποπειράθηκε νὰ τραβήξῃ τὸ χέρι, μὰ ἐκεῖνος τῆς τὸ κράτησε : «Ἀκόμη !...» Κι' αὐτὴ ὑπήκουσε...

Λίγο-λίγο, ξύπνησε ἀπὸ τὄνειρό του. Καὶ ὅταν πόλι, ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἡ Μινιουνέτα ἦταν ἐκεῖ μπροστά του...Τὴν ἐκύτταξε. Ὄχι, δὲν ἐχε ὀνειρευθῇ. Ἡ Μινιουνέτα ἦταν ἐκεῖ, σκυμμένη ἀπάνω του, μὲ τὸν τρόμο τῆς ἀγάπης της, καὶ τοῦ ἐπρόσφερε τὴ θωπεία τοῦ χεριοῦ της. Ὁ Ζὰκ τὴν ἐκύτταξε πάλι, ἐσήκωσε τὸ χέρια καὶ τὴν ἔσυρε ἀπάνω του μ' ἕνα φίλημα θερμό...

(Μετάφρ. *Ι. Κ.*)

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τ'ΑΣΤΡΑ ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ

Τὶς ὡραῖες τὶς νύχτες τὶς μαγιάτικες
Θὰ κοιμᾶται ἀποσταμένο τὸ χωριὸ μας—
Τὶς ὡραῖες τὶς νύχτες τὶς μαγιάτικες
Θὰ περνοῦμε τ' ἄστρα βλέποντας οἱ δυό μας.

Μὲ τὰ μάτια στυλωμένα, ξέροντας
Καὶ τὴν ὥρα καὶ τ' ἀπόμακρο σημάδι
Τοῦ βουνοῦ, τῆς ρεματιᾶς, τῆς θάλασσας,
Ποὺ θὰ σκάσῃ τὸ κάθε ἄστρο στὸ σκοτάδι.

Μιὰ χαρὰ περήφανη θὰ νοιώθωμε,
Πὼς γιὰ τᾶλλα μάτια τ' ἀποκοιμισμένα
Τ' ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ σβυστὰ κι' ἀνώφελα,
Φέγγουν μοναχὰ γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα.

['Από τὸ «Θὰ βραδυάζῃ»]

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Η ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Δευτέρα.—Πρῶτο γράμμα.(ἐρωσάπηλπισμένος)

Ἀγαπημένη μου,

Δὲν ἤλθες... ὦ γιατί... Τὶ τρομερὰ λέξις. Δὲν ἤλθες ! Δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά ! Εἶνε δυνατόν, εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια ! Δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά. Πόσο εἶνε σκληρὴ αὐτὴ ἡ λέξις ! Ἐσκέφθηκες τὸ μεγαλύτερο κακό, ποὺ ἠμποροῦσες νὰ μοῦ κάμῃς. Νὰ σὲ ξεχάσω ! Μά, μπορῶ ; Θὰ μποροῦσα; ἀφοῦ τὸ πρόσωπό σου, τὰ μάτια σου καὶ τὰ μαλλιά σου τὰ βλέπω ἀκόμη ἐδῶ πέρα. Ἀναπηδοῦν, ἀπότομα, ἀνυπόμονα, ἀτέλειωτα, ἐκεῖ κι' ἐκεῖ κι' ἐκεῖ καὶ τἄρωμά σου τὸ ἀγαπημένο μου, χυμένο σ' ὅλα ἐδῶ τὰ πράγματα πέφτει φωτισμένο. Μιὰ ἀπότομη ἰδέα τοῦ ἦλθε : Νὰ κρυφοκυττάξῃ. Καὶ τὴν ἐπραγματοποίησε.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ νεαρὸ κορίτσι, ἦταν ἀκουμπισμένο στὸ παράθυρο κι' ἔτσι ἀνέβηκε ὁ Ζὰκ τὴ σκάλα, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ.

Ἐμειδιοῦσε, σκεπτόμενος τὴν ἐντροπὴ τῆς πράξεώς του. Κι' ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ἡ κόρη ἀφῆκε τὸ παράθυρο καὶ ἐπλησίασε τὸ κρεββάτι. Πάνω ἀπ' αὐτὸ ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας φωτίζονταν ἀπὸ τὸ ἀμυδρὸ φῶς ἑνὸς κωντηλίου. Ἐκείνη γονάτισε. Καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται μὲ τὸ κεφάλι στὰ δυό της χέρια...

Δὲν ἔβλεπε πιά, παρὰ ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ λαιμό της καὶ τὸ λευκὸ μετάξινο ὄγκο τῆς γονατισμένης γυναίκας. Κυττοῦσε...Καὶ ἡ ἀγάπη του, γιὰ τὴ γυναῖκα ἐκείνη τὴ γονατισμένη στὴν πιὸ ἱερὴ της στιγμή, ἡ λεπτότης τῆς σκηνῆς ἐκείνης καὶ τὸ μυστήριο τοῦ ταπεινοῦ κωντηλιοῦ, τοῦ ἔφεραν στὴν ψυχὴ μύρια συναισθήματα, καὶ σὲ μιὰ στιγμή, τοῦ ἦλθε σὰν παραλυσία. Σὰν λιποθυμία...Ἐνόμιζε πὼς ἔμεινε ἐκεῖ ὧρες ὁλόκληρες, κυττάζοντας τὴν ὤμμορφη εἰκόνα.

Ἡ Μινιουνέτα σηκώθηκε, μ' ἕνα μεγάλο σημεῖο σταυροῦ. Ἔπῆρε τὸ νυχτικό της καὶ τὸ ἐτοποθέτησε στὴν κορέκλα. Μιὰ ἀγωνία τρομακτικὴ ἔπνιξε τὸ λαιμὸ τοῦ Ζάκ, στὸ στῆθος του αἰσθάνθηκε τὸ αἷμα νὰ σφίγγεται, κι' ἀφήνοντας τὸ πόρολο, ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχε κρεμασθῇ, ἔπεσε στὸ κεφαλόσκαλο τῆς πόρτας, μ' ἕνα γδοῦπο ὑπόκωφο.

Στὸν κτῦπο τῆς πτώσεως, ἡ κόρη, μισοντυμένη, ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της, μὲ μιὰ λάμπα στὸ χέρι. Παρετήρησε τὸν Ζὰκ—αὐτὸν τὸν Ζάκ, ποὺ ἀγαποῦσε, χωρὶς ποτὲ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ— ἄπλωμένο στὸ πάτωμα σὰν πεθαμένος.

Ἔκπληκτ , ἀκούμησε χάμω τὴ λάμπα, τὸν ἄρταξε μὲ τὰ χέρια της, τὸν ἔσυρε μὲς στὸ δωμάτιό της καὶ τὸν ἀνέβασε στὴ μυρωμένη κλίνη της...Τοῦ ἔβαλε νερὸ στὸ μέτωπο, προσπαθῶντας νὰ τὸν ἀναψυχώσῃ.

Ἐκεῖνος ἔμενε ἀκίνητος. Φοβισμένη, μήπως πέθανε, τοῦ ἄνοιξε τὸ γιλέκο καὶ τὸ πουκάμισο, καὶ τοῦ ἐχάϊδευε τὸ στῆθ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Νέον ἀνέκδοτον μυθιστόρημα

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ -- ΣΜΑΡΑΓΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Σοῦ εἶπα καὶ χτές, ἀδελφέ μου, πῶς οἱ τρόποι σου ἔχουν κάτι τὸ γυναίκειο.

Τὸ ράσο σὲ ἄλλαξε λίγο, ἀλλὰ ὄχι ὅσο χρειαζόταν. Καὶ σήμερα βλέπω πὼς δὲν θὰ σὲ ἀλλάξῃ, παρὰ ἴσως μετὰ πολὺν καιρό, μετὰ χρόνια... 'Εγὼ ὅμως, κοντά σου, κινδυνεύω. Ξαναθυμοῦμαι ἐκεῖνα ποὺ ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ λησμονήσω. Κι' ἐπειδὴ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου τὴ θέλω, θὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρη ἀδελφική.

—"Ο,τι θέλεις, ἀδελφέ μου!

—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ πῶ στὸν 'Ηγούμενο πὼς δὲν ξέρεις νὰ γράφῃς τόσο καλά, καὶ νὰ διαλέξῃς μιὰ ἄλλη ἐργασία, σ' ἄλλο μέρος τοῦ Μοναστηριοῦ. Πρέπει νὰ χωριστοῦμε, ἀδελφέ μου!

'Ο Σμαραγδος ἐχλώμιασε σὰ νὰ ἔπεσε δίπλα του κεραυνός.

—Πῶς μπορεῖς;...ψιθύρισε. Πάντα στὸ ἴδιο Μοναστήρι δὲ θὰ ἤμαστε; Δὲ θὰ βλεπόμαστε στὴν ἐκκλησία, στὸ τραπέζι;.

—Λιγότερο πόντα κι' ὄχι ἀπὸ τόσο κοντά...

—Νὰ γράφω κεῖ-πέρα, στὴν ἄλλη ἄκρη;

—Φτάνει πὼς θἄμαστε οἱ δυό μας.

—Δυστυχία μου !..

—Μὰ γιατὶ τόση ἀπελπισία; Σοῦ προτείνω κανένα φοβερό; 'Υπάρχουν κι' ἄλλες ἐργασίες γιὰ σένα στὸ Μοναστήρι. Μπορεῖς, παραδείγματος χάρη, νὰ βοηθᾷς τὸν πάτερ-Σωφρόνιο ποῦ ζωγραφίζει, ἢ τὸν ἀδελφὸ Συμεὼν ποὺ κάνει σταυροὺς καὶ κομποσκοίνια.

—Τὸ ξέρω,..μὰ δὲ μὲ νοιάζει γι' αὐτό...

—Γιὰ τὶ λοιπὸν σὲ νοιάζει;

—Πῶς θἀπῆς ψέμματα στὸν Ἅγιο 'Ηγούμενο;

—Θὰ τοῦ πῶ πὼς χτὲς γελάστηκα...

—Ναί, μπορεῖ νὰ μὴν τὸ καταλάβῃ πὼς θὰ τοῦ πῆς ψέμματα. Πάντα ὅμως θὰ ψευσθῆς. Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι ἁμαρτία;

—Μεγαλύτερη ἁμαρτία εἶνε νὰ σὲ βλέπω καὶ νὰ νομίζω πὼς βλέπω ἕνα κορίτσι! Τὸ μικρό μου ψέμμα θὰ μοῦ τὸ συχωρέσῃ ὁ Θεός, ἀφοῦ ξέρῃ μὲ ποιὸ σκοπὸ τὸ λέω. Καταλαβαίνεις λοιπόν, ἀδελφὲ Σμάραγδε, πὼς κινδυνεύω νὰ τρελλαθῶ, νὰ τἀφήσω ὅλα καὶ νὰ γυρίσω στὸν ἁμαρτωλὸ κόσμο! Καταλαβαίνεις πὼς δὲν κοιμήθηκα ἀπόψε, γιὸ νὰ συλλογιέμαι ἄλλα τῶν ἄλλων;....

Εἶσαι πολὺ νέος ἀκόμα κι' ἴσως οἱ ὁρμές σου δὲν εἶναι ἀκόμα τόσο δυνατές. Στὴν ἡλικία μου ὅμως ὁ ἀγῶνας εἶνε φοβερός! Μ' ἕνα τίποτα, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, μπορεῖ νὰ νικηθῶ, νὰ χάσω τὴν ψυχή μου γιὰ πάντα! Θὰ τὸ ἤθελες καὶ σὺ αὐτό;

Χλωμὸς ἀκόμα καὶ σχεδὸν δακρυσμένος ὁ Σμάραγδος ἀποκρίθηκε:

—Δὲν θὰ τὸ ἤθελα ποτέ... Δὲν θέλω ὅμως καὶ νὰ χωριστοῦμε. Δὲν μπορῶ! Σὲ παρακαλῶ πολύ, ἀδελιρέ μου. Προσπάθησε. Κάμε λιγη ὑπομονή. Θὰ μὲ συνηθίσῃς κοὶ δὲ θὰ ὑποφέρῃς πιὰ ἀπὸ καμμιὰ κακὴ θύμησι. "Ἐχω ἀκούσει πὼς ἡ συνήθεια λιγοστεύει ἀκόμα καὶ τὸν ἔρωτα. Λὲς πὼς σοῦ θυμίζω γυναῖκα. Μὰ καὶ γυναῖκα νὰ ἤμουν, πάλι σὲ λίγο καιρὸ θὰ μὲ συνήθιζες καὶ δὲν θὰ σοῦ ἔκανα καμμιὰ ἐντύπωση. Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω, τὸ διάβασα κάπου κι' εἶνε ἀλήθεια.

'Ο "Ἀνθιμος κούνησε τὸ κεφάλι του:

—Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ξέρεις τί λές, ἀδελφέ μου. Ναί, συνηθίζει κανείς, μὲ τὸν καιρό, καὶ τὴν ὡραιοτέρα γυναῖκα, ὥστε νὰ μὴ τοῦ κάνῃ ἐντύπωση, ἀλλὰ μόνο ὅταν στὸ διάστημα αὐτὸ τὴν ἔχει δική του, τὴν ἀπολαμβάνει. Εἶπες, ἂν ἤσουν γυναῖκα... Ξέρεις λοιπὸν τί θὰ συνέβαινε τότε;.. Θὰ σ' ἐρωτεύόμουν τρελλά! Δηλαδὴ οὔτε στιγμὴ δὲν θὰ μποροῦσα νἀντισταθῶ στὴ γοητεία μιᾶς γυναίκας, εἴτε φάντρα θἄταν εἴτε ἀρχοντοπούλα, ποὺ θὰ εἶχε τὴ δική σου μορφὴ καὶ τὰ δικά σου χρώματα. "Ἀλλη, βλέπεις κακὴ σύμπτωση κι' αὐτή. "Ἔτυχε νἄχῃς τὸν τύπο ποὺ μοῦ ἀρέσει καὶ μὲ σκανδαλίζει περισσότερο. Πίστεψέ με, Σμάραγδε! Τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ μὲ κρατήσῃ φυλακισμένο σ' αὐτοὺς τοὺς τέσσερους τοίχους, ἂν ἤξερα πὼς ὑπάρχει κάπου στὸν κόσμο ἕνα κορίτσι δεκαεφτὰ χρονῶν μὲ τὰ ματια σου καὶ μὲ τὰ μαλλιά σου!

Τελείωσε:

'Απὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, ὁ Σμάραγδος ξανάγεινε πάλι Σμαράγδα. 'Η φύση ξανάπαιρνε ἀπότομα τὰ δικαιώματά της. 'Η νέα κόρη δὲν θυμόταν πιὰ παρὰ τὸ Δραγανίγο. Καὶ δὲν συλλογιζόταν, παρὰ πὼς ἂν ὁ Δραγανίγος τὰ μαλλιά, τή φωνή, τὸ ὕψος, τὴ γλύκα αὐτοῦ τοῦ "Ἀνθιμου, ποὺ ἀπὸ χτὲς τὸν εἶχε βάλει στὴ καρδιά της, θὰ τὸν δεχόταν γι' ἄντρα της ὁλοπρόθυμα. Θὰ παρακαλοῦσε μάλιστα τὸν πατέρα της νὰ τῆς τὸν δώσῃ. Κι' οὔτε γιὰ σωτηρία ψυχῆς θὰ τὴν ἔνοιαζε, οὔτε γιὰ Παράδεισο, οὔτε γιὰ Κόλαση. Τὸ κάτω-κάτω, ἀφοῦ χαρόταν μαζί του τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἁμαρτία, θἄμπαινε ὕστερα στὸ γυναικεῖο Μοναστῆρι τῆς χώρας σὰν τὴ Θέκλα.

Αὐτὸ ἦταν!

Τὸν "Ἀνθιμο, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ, χωρὶς νὰ τὸν φαντάζεται, τὸν εἶχε ἐρωτευθῆ, ὅπως δὲν μπόρεσε—ἂν καὶ κινδύνεψε σοβαρά,—νὰ ἐρωτευθῆ τὸ Δραγανίγο. Γι' αὐτὸ τῆς ἔκαμε τόσο κακὸ ἡ ἰδέα πὼς μποροῦσε τώρα νὰ χωριστοῦν καὶ προσαθοῦσε νὰ τὸ ἀποτρέψῃ μὲ κάθε τρόπο. Καὶ γι' αὐτὸ συνταράχθηκε ψυχὴ καὶ σῶμα, ἀναστατώθηκε ὅλη, ἅμα τὸν ἄκουσε νὰ τῆς λέῃ πὼς θὰ ἐρωτευόταν τρελλὰ ἕνα κορίτσι ποὺ θὰ ἔμοιαζε τοῦ Σμάραγδου!..

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της, ἡ ἁμορτία, μπροστὰ στὸν "Ἀνθιμο, τῆς παρουσιαζόταν μὲ τέτοια ὄψη εὐτυχίας. Καὶ τῆν ποθοῦσε τώρα, τὴν ἐπόθησε ξαφνικά, ὅπως κάθε ἄνθρωπος ποθεῖ τὴν εὐτυχία του.

—'Αλήθεια, ἀδελφέ μου, τοῦ εἶπε μὲ ἀλαγμένη φωνή, θὰ σὲ ἀναστάτωνε τόσο ἕνα κορίτσι ποὺ θὰ μοῦ ἔμοιαζε;

—Καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, τῆς ἀποκρίθηκε, ἂν ἤξερα πὼς ἦταν, θἄτρεχα νὰ τὴν βρῶ!

—Κι' ἡ σωτηρία σου, ἀδελφέ μου!

—Θὰ τὴν ἄφινα... θὰ τὴν ἀνέβαλλα...

—Κι' ἐσύ;

—Πῶς κι' ἐγώ;... Σκέφτηκες ποτὲ κι' ἐσὺ τίποτε τέτοιο; 'Εγνώρισες καὶ σὺ στὴ ζωή σου κανένα νέο, ποὺ θἄθελες νἄταν κορίτσι, γιὰ νὰ τὸ ἀπολαύσῃς νόμιμα ἢ παράνομα;..

—Ναί... ἐγνώρισα κι' ἐγὼ ἕνα νέο.. Δὲ θἄθελα ὅμως νἄταν κορίτσι. 'Απεναντίας ἂν μάθαινα πὼς τὸ ράσο του ἔκρυβε μιὰ γυναίκα θὰ γινόμουν πολὺ δυστυχής, μὰ πολύ!..

—"Α! ἦταν καλόγηρος κι' αὐτός;..

—Ναί... κι' εἶνε ἀκόμα..,

—Ποῦ;... "Ὀχι βέβαια ἐδῶ...

—"Ἴσως κι' ἐδῶ... "Ω, ναί, ἐδῶ!

—Μὰ ποιός;.. ὁ ἀδελφὸς 'Ιγνάτιος μήπως;

—"Ὀχι!

—Μὰ στάσου! 'Εγὼ τὰ ἔχω χαμένα... Δὲν καταλαβαινω πιὰ τὶ μοῦ λές, ἀδελφέ!... 'Εγνώρισες ἐδῶ ἀπὸ ἐμένα ἕνα νέο ποὺ σοῦ ἄρεσε. "Ἔτσι;... 'Αλλὰ πῶς, γιατί;... σοῦ θύμισε βέβαια κάποια γυναῖκα, ἢ τὴ γυναῖκα γενικῶς. Πῶς λοιπὸν δὲν ἤθελες νὰ εἶναι;... "Α! ἐνόησα! Γιὰ νὰ μὴν ἁμαρτήσῃς, γιὰ νὰ μὴν κολαστῆς... Τότε ὅμως πῶς σκέφτηκες καὶ σὺ ν' ἀναβάλῃς τή σωτηρία σου;... Πάλι ἀρχίζω νὰ μὴν ἐννοῶ... 'Αδελφὲ Σμάραγδε, σὲ παρακαλῶ, ἐξηγήσου... Μήπως-τρομάζω,—ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶμ' ἐγώ;... Θέ μου! Μὰ τότε πρέπει νὰ χωριστοῦμε ἀμέσως! νὰ ποθῶ σὲ σένα τὴ Γυναῖκα. Καὶ σύ, σὲ μένα, τί;.. "Ω! οὔτε στιγμὴ δὲν μποροῦμε πιὰ νὰ μείνουμε μα"ί!... Κινδυνεύουμε νὰ ὑποπέσουμε, ἔστω καὶ κατὰ διάνοια, στὸ μεγαλύτερον, στὸ βαρύτερο ἁμόρτημα, ἀπ' ὅσα ὑπάρχουν στὸν κόσμο καὶ στὸ 'Εξομολογητάριο τοῦ Νικοδήμου!... Φεύγω, τρέχω, νὰ τὸ πῶ ἀμέσως τοῦ 'Αγίου 'Ηγουμένου!..

Καὶ γεμᾶτος φρίκη ἀληθινή, ὁ δυστυχισμένος "Ἀνθιμος ὥρμησε στὴν πόρτα.

'Η Σμαράγδα ὅμως δὲν μπόρεσε πιὰ νὸ βαστάῃ. Τῆς φάνηκε πὼς ἂν τὸν ἄφινε νὰ βγῇ ἐκεῖνη τὴ στιγμή, θὰ τὸν ἔχανε γιὰ πάντα. Καὶ μὲ μιὰ ἀθέλητη κραυγὴ τρόμου, ἔτρεξε κι' αὐτή, τὸν ἐπρόλαβε, ἔφτασε πρώτη ὥς τὴν κλειστὴ πόρτα, στάθηκε κεῖ καί, μὲ ἁπλωμένα χέρια, τοῦ εἶπε:

—"Ὀχι!.. μή...

'Ο "Ἀνθιμος ὀπισθοχώρησε ταραγμένος.

—"Αφησέ με νὰ περάσω! φώναξε. 'Αδελφὲ Σμάραγδε, εἶναι ἀνάγκη!

—"Ὀχι!... Δὲν εἶναι καμμιὰ ἀνάγκη!

—Μὰ δὲν ἄκουσες λοιπόν; δὲν κατάλαβες εὐλογημένε;...

—"Ἀκουσα καὶ τὸ κατάλαβα ὅλα!... Καὶ τὸ 'Εξομολογητάριο ἔχω διαβάσει καὶ δὲν ὑπάρχει ἁμάρτημα ποὺ νὰ μὴν τὸ ξέρω...'Αλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ νομίζεις... 'Εγὼ δὲν εἶμαι... δὲν εἶμαι...

—Τί;... τὶ δὲν εἶσαι;... Λέγε λοιπόν! Λέγε!

Τὸν κοίταξε στὰ μάτια, σὰ νἄθελε νὰ τὸν κάμῃ νὰ μαντεύσῃ μόνο μὲ τὴν ἔκφρασή τους. Κι' ἔπειτα, διαμιᾶς, ἔπεσε στὰ πόδια του γονατιστή:

('Ακολουθεῖ)

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ

ΑΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΗΝ ΟΞΥΔΕΡΚΕΙΑΝ ΣΑΣ

Τὰ Γαλλικὰ καὶ 'Ιταλικὰ περιοδικὰ βρίθουν τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἀπὸ καμπάνιες καὶ διαγωνισμοὺς μὲ βάσιν τὴν φουτουριστικὴν τεχνοτροπίαν. Οἱ διαγωνισμοὶ αὐτοὶ ἀποτελοῦνται ἀπὸ μυστηριώδη συμπλέγματα. ἀκατανόητους γραμμὰς καὶ πυθικὰς φράσεις καὶ ἀποσκοποῦν εἰς τὸ νὰ δοκιμάζεται ἡ ὀξυδέρκεια τῶν ἀναγνωστῶν.

'Η «Σφαῖρα» ἔχει τὴν γνώμην, ὅτι οἱ διαγωνισμοὶ αὐτοὶ μποροῦν ν' ἀποτελέσουν καὶ ἕνα πρώτης τάξεως εὔθυμο παιχνίδι, μὲ τὸ ὁποῖον πολλοὶ θὰ περάσουν μίαν ὥραν εὐχάριστον, ἀλλὰ καὶ τὴν ὀξυδερκειάν τους νὰ δοκιμάσουν. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν καὶ χάριν περισσοτέρας ποικιλίας τῆς ὕλης της, σᾶς δίδει καὶ ἡ «Σφαῖρα» σήμερον ἕνα τέτοιον διαγωνισμὸν καὶ σᾶς προσκαλεῖ ν' ἀκονίσετε τὸ μυαλό σας καὶ ν' ἀπαντήσετε. Θὰ σᾶς δώσωμεν ἐν ὅλῳ τρία μυστηριώδη τετράγωνα καὶ θὰ σᾶς καλέσωμεν νὰ τὰ μελετήσετε καὶ νὰ μᾶς ἀπαντήσετε τί σημαίνουν.

Σήμερον σᾶς δίνομε τὸ πρῶτον:

Α' ΤΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

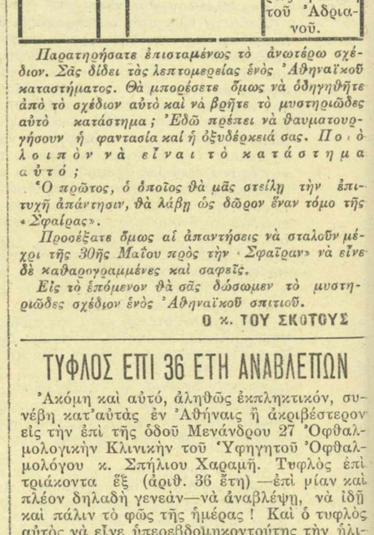

Παρατηρήσατε ἐπισταμένως τὸ ἀνωτέρω σχέδιον. Σᾶς δίδει τὰς λεπτομερείας ἑνὸς 'Αθηναϊκοῦ καταστήματος. Θὰ μπορέσετε ὅμως νὰ ὁδηγήθητε ἀπὸ τὸ σχέδιον αὐτὸ καὶ νὰ βρῆτε τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ κατάστημα; 'Εδῶ πρέπει νὰ θαυματουργήσουν ἡ φαντασία καί ἡ ὀξυδέρκειά σας. Ποιὸ λοιπὸν νὰ εἶναι τὸ κατάστημα αὐτό;

'Ο πρῶτος, ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς στείλῃ τὴν ἐπιτυχῆ ἀπάντησιν, θὰ λάβῃ ὡς δῶρον ἕναν τόμο τῆς «Σφαίρας».

Προσέξατε ὅμως αἱ ἀπαντήσεις νὰ σταλοῦν μέχρι τῆς 30ῆς Μαΐου πρὸς τὴν «Σφαῖραν» νὰ εἶνε δὲ καθαρογραμμένες καὶ σαρεῖς.

Εἰς τὸ ἑπόμενον θὰ σᾶς δώσωμεν τὸ μυστηριῶδες σχέδιον ἑνὸς 'Αθηναϊκοῦ σπιτιοῦ.

Ο κ. ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

ΤΥΦΛΟΣ ΕΠΙ 36 ΕΤΗ ΑΝΑΒΛΕΠΩΝ

'Ακόμη καὶ αὐτό, ἀληθῶς ἐκπληκτικόν, συνέβη κατ'αὐτὰς ἐν 'Αθήναις ἡ ἀκριβέστερον εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μενάνδρου 27 'Οφθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ 'Υφηγητοῦ 'Οφθαλμολόγου κ. Σπήλιου Χαραμῆ. Τυφλὸς ἐπὶ τριάκοντα ἔξ (ἀριθ. 36 ἔτη) —ἐπὶ μίαν καὶ πλέον δηλαδὴ γενεάν—νὰ ἀναβλέψῃ, νὰ ἰδῇ καὶ πάλιν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας! Καὶ ὁ τυφλὸς αὐτὸς νὰ εἶνε ὑπερεβδομηκοντούτης τὴν ἡλικίαν. Νὰ ζῇ ἐν μέσῳ ἡμῶν. Νὰ τὸν γνωρίζομεν οἱ περισσότεροι ἐξ ἡμῶν.

'Ονομάζεται Γεώργιος Κόθος. Γνωστός, γνήσιος 'Αθηναῖος μεταξὺ ὅλων τῶν ἐν 'Αθήναις πολιτικῶν κύκλων. Κατοικεῖ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τζαβέλλα ἀριθ. 21. Καὶ ὁ ἐγχειριστὴς καὶ θεραπευτὴς αὐτοῦ εἶνε —τὶς ἄλλος;— ὁ 'Οφθαλμολόγος κ. Χαραμῆς. "Οστις θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπερηφανεύεται πράγματι ὅτι ἀποδίδει τὸ φῶς εἰς συμπολίτας του τόσον προκεχωρημένης ἡλικίας καὶ μάλιστα μετὰ 36 ὁλόκληρα ἔτη τυφλώσεως. Μεταξὺ τῶν κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα γενομένων ὑπ' αὐτοῦ 66 ὀφθαλμολογικῶν ἐγχειρήσεων ἡ ἐντελεστέρα ἐγχείρησις καὶ θεραπεία ὑπῆρξε ἡ τοῦ γηγενοῦς αὐτοῦ 'Αθηναίου, ὅστις δὲν παύει νὰ ἐκφράζῃ τὴν βαθυτάτην αὐτοῦ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν εὐεργέτην του κ. Σπήλ. Χαραμῆν.

Τὸ συντακτικὸν προσωπικὸν τῆς «Σφαίρας» τὸ ὁποῖον,ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς της, ἀπηρτίζετο πάντοτε ἀπὸ τοὺς ἀριστεῖς τῆς σοβαρᾶς καὶ ἐλαφρᾶς 'Ελληνικῆς φιλολογίας, ἐνισχύθη τελευταίως μὲ τὴν πρόσληψιν ὡς τακτικοῦ συνεργάτου τοῦ γνωστοτέρου καὶ λεπτοτέρου "Ἑλληνος εὐθυμογράφου. Ἀπὸ τὴν εὔθυμον ὕλην τοῦ σημερινοῦ φύλλου δύο κομάτια εἶνε ἔργα του, γλυκὰ ἀλλὰ καὶ τσουχτερά, σπιρτόζα ἀλλὰ καὶ λεπτά, πλούσια εἰς 'Αττικὸν ἅλας καὶ εἰς ἐμπνευσιν.

—'Από του σημερινοῦ φύλλου θὰ σᾶς δίδω τακτικὰ κάτι πορίσματα διαγωνισμοὺς καὶ θὰ σᾶς καλέσω ὅλους νὰ μοῦ ἐπιδείξετε τὴν ὀξυδέρκειάν σας. Οἱ διαγωνισμοὶ αὐτοὶ ἔχουν κάτι τὸ μυστηριῶδες, διὰ τὸν λόγον δὲ αὐτὸν κάλλιστα μποροῦν νὰ ὀνομασθοῦν φουτουριστικοί. Βλέπετε πῶς δὲν ξεχνῶ τὰς ὑποοχέσεις μου καὶ ἐπαναλαμβάνω καὶ σήμερον, ὅτι κάθε νέον φύλλον τῆς «Σφαίρας» θ' ἀποτελῇ γιὰ τοὺς ἀναγνώστας της καὶ μίαν νέαν ἐκπληξιν, πρωτότυπον καὶ εὐχάριστον.

—Καὶ φθάνω τώρα εἰς τὸ ζήτημα τῆς συνεργασίος τῶν ἀναγνωστῶν: Μερικὰ ἀπό τὰ ἔργα τῆς ἑβδομάδος αὐτῆς μοῦ δίδουν ἀφορμὴν νὰ ἐπαναλάβω πρὸς τοὺς συνεργάτας μου μερικὰς συστάσεις Καὶ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι γιὰ τὴν δημοσίευσιν ἑνὸς ἔργου δὲν ἀρκεῖ ἡ καλὴ ἐμπνευσις, χρειάζεται καὶ ἐκτέλεσις ἐπιμελημένη. 'Η «Σφαῖρα», ὅπως γνωρίζουν ὅλοι, θὰ εἶνε πάντα αὐστηρὰ εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἔργων τῶν ἀναγνωστῶν της, ἀλλὰ καὶ εἰλικρινής. Τοῦτο ὅμως δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ συνιστᾷ εἰς τοὺς συνεργάτας τησνὰ προσπαθοῦν νὰ ἐπιτυγχάνουν πρώτης τάξεως ἔργα. Εἰς τὴν προσπάθειάν των αὐτὴν τοὺς βεβαιόνω ὅτι δὲν θὰ παύσω νὰ τοὺς ἐνισχύω διὰ καταλλήλων συμβουλῶν καὶ ὑποδείξεων. "Ἐτσι ἕνας συνεργάτης μόνον ὅταν σχηματίσῃ ἀπόλυτον πεποίθησιν γιὰ τὸ ἔργον του ὅτι εἶνε πρώτης τάξεως, θὰ μοῦ τὸ στείλῃ γιὰ τὴ «Σφαῖρα».

Καὶ ἀρχίζω τὸ ξεδιάλεγμα τῶν ἔργων αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος, δηλαδὴ τὸ χώρισμα τῶν προβάτων ἀπὸ τὰ ἐρίφια:

Τὸ ἔργον τοῦ κ. Β. Α ν α γ ν ω σ τ. τὸ βρίσκω πολὺ πένθιμον. 'Η ἐποχὴ ποὺ οἱ ποιηταὶ θρηνοῦσαν καὶ ἦτο εὔθυμον χωρὶς νὰ σκάσῃ. Συνηθήσατε ν' ἀποφεύγετε τῆς χονδροκοπιές. 'Η λεπτότης δὲ κάθε τι ποὺ γράφεται γιὰ τὴ «Σφαῖρα» εἶνε ἀπαραίτητος.

—Τί ἦτο ἐκεῖνο, κ. Κ. Κ α ν τ ύ λ..; ποίημα ἢ πεζοτράγουδο; Οὔτε ρυθμὸς ὑπάρχει; οὔτε μέτρον, οὔτε καὶ αὐτὴ ἡ σχετικὴ ὁμοιοκαταληξία, Σᾶς συνιστῶ νὰ ἐπιδοθῆτε εἰς τὴν μελέτην ξένων ποιητῶν.

—Διορθώσατέ τε λιγάκι, κ. Γ. Γ ε ρ ο ν τ ό π. καὶ στείλατέ το ἐκ νέου. Θὰ τὸ δημοσιεύσω εὐχαρίστως. 'Ιδίως προσέξατε στὴν ἀναλογία τῶν στίχων. "Η ἑξόστιχα ἢ πεντάστιχα. "Ἑνα ἀπὸ τὰ δύο προτιμήσατε.

—Δὲν ἔχει πλέον χιόνια τώρα παρὰ στὴ Ρωσσία, δὶς Λ ι λ ὴ Λ ι α κ... 'Εξ ἄλλου, ἐκείνη ἡ περιγραφὴ τοῦ τάφου μπορεῖ νὰ κάνῃ νευρασθενικοὺς ἀναγνώστας... Τὸ ἔργον σας μοιάζει σωστὴ ἱερεμιάδα. Προσπαθήσατε νὰ βρῆτε τὴν φαιδρὰν ἀποψιν τῆς ζωῆς.

—"Ἐγασε πλέον τὴν ἐπικαιρότητά του, κ. Ν ἶ κ ο Μ α ρ κ ο μ ι χ.

—Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ δικό σας, δὶς Δ ο μ ι ν ί ν η, ἀλλὰ θὰ τὸ δημοσιεύσω γιατὶ τὸ βρίσκω πολὺ δυνατό. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλετε μερικὰ τραγουδάκια σας σὰν τὴ «Πασχαλιά».

—Τὰ ἔργα τῶν συνεργατῶν δημοσιεύονται μὲ τὴν σειρὰν των, κ. Γ. Κ. καὶ ἐφ' ὅσον ὁ χῶρος τῆς «Σφαίρας» τὸ ἐπιτρέπει.

—«'Η ζωή μας ταξεῖδι» κ. Ι. Α χ ο υ ρ... δὲν ἐγράφη ἴσως μὲ τὴν ἀπαιτησιαν νὰ δημοσιευθῇ.

—"Ὀχι, κ. Ν. Ρ. "Ἐργα χωρὶς ὑπογραφὴ δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Φοβοῦμαι τὰ ἔργα ἐκείνων ποὺ διστάζουν νὰ τὰ ὑπογράψουν.

—"Ἐγκρίνεται, κ. Γριπον.

—Παρακολουθήσατε τὰ τραγούδια ποὺ δημοσιεύει ἡ «Σφαῖρα» γιὰ νὰ ἐννοήσετε καλὰ τὰ προσόντα ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν, «Μαραμένο Τριαντάφυλλο». Μόνον ἡ ὁμοιοκαταληξία δὲν ἀρκεῖ. Τὰ ἴδια καὶ γιὰ σᾶς κ. Θ ω μ ό π.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

30 ΛΕΠΤΑ Η ΛΕΞΙΣ

'Η δεσποινὶς "Ἑλλη ποὺ ἔρχεται κάθε Κυριακὴν εἰς τὸ Πάνθεον παρακαλεῖται νὰ γνωρίσῃ τὴν διεύθυνσίν της εἰς τὸν κ. Τάκην Κ. Τάκης Κ.

—«Παιδὶ τοῦ πόνου» θέλεις νὰ ἀλληλογραφῆς μὲ ἕ ν α ποὺναι ριζωμένος μέσα του ὁ πόνος καὶ ἡ ἀπελπισία; Γιώργος Νικόπουλος, θύρις «Σφαίρας» 63, 'Αθήνας.

—'Η «Φιλέρημος Ληδὼν» καὶ ἡ «Διάνα» ἐκ Βουούλων ζητοῦν τοὺς ἀδελφούς των. Γράψατε: Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Τρεῖς ἀγαπημένοι φίλοι εὑρισκόμενοι ἐπὶ πέντε ἔτη εἰς τὸ Μέτωπον Μ. 'Ασίας καὶ Θράκης, ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας ἀπὸ 16—18 ἐτῶν, καλῶν οἰκογενειῶν, διὰ νὰ διασκεδάσουν τὴν μονότονον ζωήν των. Προτιμῶνται 'Αθηνῶν, Λαμίας, Καρπενησίου, Τρικάλων, Καρδίτσης καὶ Τυρνάβου, "Ὁποια γράψῃ πρώτη θὰ λάβῃ μίαν φωτογραφίαν ὡς δῶρον. Ψευδώνυμον ἀποκλείεται. Γράψατε: Στρατιώτας Καραβανᾶν Κωτστ., Πουλόπουλον Παναγιώτην, Καπνιστὴν Βασίλ., 2]93 Σύν]μα Εὐζώνων, 11 λόχος τ.τ. 915.

—Δεσποινὶς Ε,Κ. Τόσο γρήγορα ξεχνᾶτε; 'Απαντήσατε στὸ τελευταῖο μου γράμμα. 'Αναμένω.— Θ..

—'Αλληλογραφῶ μὲ μορφωμένας δίδας Πειραιῶς. Σκέψεις καὶ γνῶμαι, ἐπὶ παρόντος καὶ μέλλοντος. 'Ερευνα ἀντικειμενική. ΔόνΖουάν, *p.r.* Πειραιᾶ.

—«Φιλική Ἕνωσις νέων» 'Ιστιαίας. Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν τοῦ συλλόγου, ἐξελέγησαν: Πρόεδρος 'Ιαβέρης, 'Αντιπρόεδρος Μαντόκ, Γενικὸς Γραμματεὺς 'Αόρατος ὀφθαλμός. 'Εντολῇ διοικητικοῦ συμβουλίου,ὁ γενικὸς γραμματεὺς 'Αόρατος ὀφθαλμός.

—Νεαρὸς λοχίας ἀνταλλάσσει *c.p.* καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μὲ κορίτσια ἐλευθέρων ἠθῶν Δέχεται τὴν ἀποστολὴν διαφόρων βιβλίων. "Ἁμα ὡς ἀναγνωσθοῦν ἐπιστραφήσονται. Γράψατε: «'Ηθικόν», 15ον σύν]μα πεζικοῦ, 5ον λόχον, τ.τ. 911.

—Κορίτσια τῆς μυλοβόλου Ζακύνθου, καὶ ἐν αὐτῇ προσφυγοποῦλες, γράψατε σ'ἕνα πατριωτάκι σας, μὲ σκοπὸν ὁποιονδήποτε προτιμᾶτε. Λοχίας Λ. "Ἰσαυρος, 30ον σύν]μα, 5ος λόχος τ.τ. 911.

—Γιὰ κείνη ποὺ μὲ νιώθει. Δέχεσθε συνεχισθῇ ἀλληλογραφία μας; 'Απάντησον ναὶ ἢ ὄχι μέσῳ «Σφαίρας». Κυνηγὸς τῶν ὡραίων.

—'Αλληλογραφῶ μὲ χήρας μορφωμένας, μέχρι 30 ἐτῶν, ἀπηλλαγμένας ὑποχρεώσεων καὶ ἐχούσας ἀνάλογον προῖκα. Σκοπὸς ὁ γάμος 'Α 'Αλεξάνδρου, 1ον ταχυδρ. παράρτημα, *p.r.* 'Εντοῦθα.

—'Αλλά"ω κἀρτ-ποστὰλ μὲ Γυθειοτοποῦλες, κεντίστριες, μοδιστροῦλες,κορδελιάστρες, μαθήτριες καὶ...,.. ὄχι μὲ φοιτήτριες. Στρότης Στρατάκος, ἐφεδρος ἀνθ]στῆς 2]29 συν]ματος εὐζώνων τ.τ. 915.

—Κορίτσια ἀκοῦτε! Εἶμαι μί'λις ἐτῶν 25, καταγωγῆς Σπαρτιάτης, εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος, κάτωχος (80) χιλιάδων δολαρίων. Θὰ παραξενευθῆτε, τόσον νέος καί πλούσιος; καὶ ὅμως ε:μαι. Μὲ ἀγωνίαν περιμένω τὴν ἐξέλιξιν τῆς καταστάσεως καὶ εὐθὺς νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ὑποκρητικὴν 'Αμερικήν. Λοιπὸν ἀνταλλάσσω γράμματα, στὸ δεύτερο ἀποκαλύπτομαι, στέλνω φωτογραφίαν μου. 'Εκείνη ποὺ θὰ ἐρωτευθῶ θὰ γίνῃ τὸ ποντοτεινό μου ὄνειρο ἢ χουσῆ μου γυναικούλα. Γράψατε: *Eli Lekas 1701 Granby Street. N. York*

—Λίδες θέλετε

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΕΚΤΑΚΤΑ ΚΕΡΔΗ

Πιρδίκω μ' π'λί μ',
Τί νάν τ'κάνου νιὰ καρδιὰ
ἤθιλα νἄχου κι' ἄλλη,
στ'ν ἄρμη νἄβανα τ'ν μιὰ
κὶ στοὺ γλ'κάδι τ'ν ἄλλη.
Κι' ὄχι μόνου δύγιου κὶ
τρεῖς κὶ πέντε μονὲ κὶ νιὰ
ντ' ζίνα νἄχα πάλε δὶ θὰ
μπόραγα ν' ἀνθέξου, οὐρὴ
σ'τάρθρα μ, τ'ς στινου-
χώργι'ς κὶ τ'ν σιβντά.
Στιμὴ-στιμὴ σὰ καπινὸς
μῶρχιτι, σὰ στρίψ' τοῦν ἰντέρουν, σὰ λύσσα.
Πᾶσα μέρα κὶ νιὰ κασκ'ρίκα, πᾶσα γύχτα κ'
ἕνα χ'νέρ'. Δὶν ἀντέχου πλέουν. Γιὰ δαῦτου
ἔλιγα νἄρθου κάνα μῆνα κεῖ πάνου στοὺ
χουριὸ νὰ παραθερ'στοῦμι λ'γάκι μαζῆ κὶ
νὰν τ' ποῦμι πιριλ'πτ'κῶς πιρὶ διὰ μέλλουν
κὶ ὑμέναιουν, δηλ'νότ' ἂν βγαὶν' τ' λιεφτὰ
νὰ σ' πάρου κὶ νὰ μ' πάρ'ς γιὰ θὰ μ'ς πάρ'
κὶ τ'ς δύγιου οὔ σιφ'νας, νὰ βγάν'ς ἰσὺτ'ν
ἀγλέουρα κ' ἰγὼ τ' χρυσῆ.

Κεῖ ὅμ'ς π' καθόμ'ν στοὺ καφινίγειου κὶ
ἐσκεφτόμουν αὐτούνα οὔλα, ἔρχιτι κατ' ἀπάν'
μου ἕν'ς κύργιους κὶ μ'λέει ἀπρουόπτους :

—Τ' δ'λειὰ κάν'ς τ' λόγ'ς ;

Κὶ τ' εἶσ' σύ, τ'κάνου, ὅπ' μ' ἐρουτᾷς
τ' δ'λειὰ κάνου ; Πνιματικός ;

—Ἄκου, μ' κρέν'. Εἶμ' ἐπιντρουπὴ γιὰ
τ' ἔχταχτα κέρδ'. Πέσι μ' τ' δ'λειὰ σ' γιὰ νὰ
σ' γράψου.

—Ἀρριβουνιαστ'κός, τ' λιέου.

—Τὶ ἀρριβουνιαστ'κός ; μ' κάν . Δὲν εἶνι
δ'λειὰ αὐτούνη.

—Ἀπ' τοὺν κιρό, ρὲ κύργιε, ὅπ' παντρέφτ'
οὔ Ἀβρὰμ ἀρριβωνιάστ'κα κὶ ἀπ' τότις δὶν
ἄλλαξ' ἰπάγγιλμα.

—Κὶ τὶ ἔχταχτα κέρδ'
ἔ'εις ;

— Τ'ς μαϊμοῦς τ' αὐγὰ
κὶ τ'ς κόττας τ' γάλα, τ'
κάνου. Γιατὶ ρουτᾶς ;

—Γιὰνὰ σ' φουρολοϊσου,
μ' κάνει σουβαρῶς.

—Τ' ἔκαν' λέει ; φόρου
θὰ βάν'τι κὶ στ'νἔρουτα;

—Κι' αὐτ'νους ἔ'εικέρ-
δος, μ' κάνει.

—Τὶ κέρδ' τ' κάνου, κὶ
κουρνιαχτὸς νὰ γίν'ς. Ἰδῶ
οἱ ἀρριβουνιασ'τ'κοὶ βρα-
δυυξημιρώνουντι στ'
παγκάκια κὶ φουρᾶν Μάη
μῆνα τ'παλτὸ τ'ς γιὰ νὰ μὴ
φαίνιτι τοὺ τρύπιου βρακί
τ'ς κ' ἰσὺ μ'κρέν'ς πιρὶ
διὰ κερδοῦν ;

Σ'κώθ'κα κ' ἔκανα νὰ
φύγου. Ἀποτόμ'ς μπῆκε
μπρουστάμ' ἕνας μ'στακ'-
λῆς ὅπ' ἤτουν ντ'μένους
σὰν καρνάβαλλ'ς κὶμ' λέει.

—Ἄλτ ! δὶν θὰ βγῆκανεὶς ὅξου ἀπ' τ' καφινίγειου.

—Τ' ἔκανι, λιέει ;

—Θὰ σ'ἀπουλυμάρου.

—Ν'ἀπουλυμάρ'ς τ'θειάσ'.

—Στάκα ντούρους.

—Ἄκα...

—Φςς...

Ἰβίδ'σι ἕνα σ'λῆνα στ'ν ψικαστῆρα κί' ἀρχίν'σι νὰ μ' καταβρέχ' σὰν νἄμσυν ἄσφαλτους.

—Στάκα, ρέ, τ' φνάζου στιντουρείους, κὶ δὶν ἀντίχου.

—Ἔ'ει ἀστέιεια ἰδῶ μέσ', μ' κάν', κὶ πρέπ' νὰ ψουφήσ'ν τὰ μικρόβια.

—Κὶ ψουφᾶν μὶ δαύτου τ' μικρόβια ;

—Ἀπνιευστί, μ' λιέει.

Γουνάτ'σα τότις καταμπρουσθέν τ'κὶ τοῦπα:

—Νὰ σ'χωρ'θοῦν οἱ πατιράδ'ς, τ' κάνου, δὶν μπουρᾷς νὰ μ' ἀπολυμάρ'ς κ' ἐκειὸ τὸ βάσανο τοὺ μεγαλόβιου τ'ν Πιρδικω ;

—Εἶν' γ'ναῖκα ; μ' λιέει.

—Ἀμ' τ' εἶνι; γατί ;

—Τότις δὶν ψ'φάει, μ'κάν'.

Νὰ μὴ στ' πολυλουγῶ, π'δησα ἀπ' τ' παραθῦρ' κι' ἀκόμα τρέχου.

Τώρα μὶ τ' καλὸ νὰ μὶ διχτῆς. Θὰ σπεύσου νὰ παραθεριστοῦμι. Πρόσεξι ὅμους καλά, ρὶ χαλκουπράσ'ν', ν' ἀμπαρώσ'ς τ'ν πόρτα μπὰς κὶ τὴν κρίσιμουν στιμὴν μπῆ πάλι μέσα ἡ ἐπιντρουπὴ τῶν ἐχτάχτουν κερδοῦν κὶ μᾶς φουρολουΐσ'. Τὸ σήμερις οὔ ἔρουτας δὶν πρέπ' κατ' οὐδένα λόγουν νἄ'η κέρδ'. Ξισβιρκώσ' νὰν τ' καταλάβ' καλὰ, γιατὶ μαύρου φεῖδι π' σ' ἔφαε. Θ' ἀρπᾶξου τ'ν ψικαστῆρα κὶ θὰ σ' ἀπουλυμάρου, σὰν νἄ'ῃς χ'λέρα.

Μήτρους Κουρκούλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Καθάπερ ὄνδα
τὰ ἐμὰ σανδάλια
ἀπανδελῶς χάλια
ἐκ τὴν πολυκαιρίαν,
ἅπερ κατέχω ἀπτὰ
ἐκ τοῦ Νῶε τὴν ἐποχὴν
τὴν τρισθμακαρίαν,
νῦν δὲ σαραβαλοποιηθέντων
καὶ φαιδρῶς τῶν ἐμαπτῶν
δαχτύλων ἐπιφανένδων,
οὐκ μὴν ἀλλὰ
καὶ αἱ ἐσόλαι,
ὡς οἱ βάλβαροι φάσκουσιν
μενζισόλαι,
ἄρατοι καὶ ἀφανδοι
ἐγεγόνασιν μετὰ τῶνδακουνῶν
καὶ νῦν ἐφάπτουσιν χαμαὶ
οἱ πελματεῖς τῶν ποδῶν, τὸ ὁποῖον
εὕρηκον τὸν σουγίαν μετὰ τὸ λουρίον.
Ἐπεὶ δὲ οἱ πσνχάκισθοι ὑποδημματοαρβυλεῖς
ταῖς ὁδοῖς τοῦ Σταδίου καὶ τῆς Αἰολοῦ
ἐσθὶν πανακριβεῖς,
βαροῦνδες αἰσχροκελδῶς καὶ ἀπηνῶς
ἐπὶ τῆς τσεπὸς
κυττῶσιν νὰ ἐκβάλουν ζωμὸν ἐκ τῆς μυιγός,
οὐχ ἧττον μᾶς πεφουρνίζουσιν σχαρπινία
τὰ μάλα καὶ ἐνδελικάτα λίαν
καὶ ποσῶς βασθαγερά.
Ὅπερ διὰ τᾶπτσ ἐξέτρεξον
ἔν τε τοῦ δήμου τῇ ἀγορᾶ,
κοινῶς δημοπρατήριον,
τοὐθόπερ διὰ τοὺς ἀναπήρους σωθήριον,
εὑροὺς δὲ ἐπτυχῶς ἀκαζιὸν
ἠγόρακον ζεὺξ σχαρπινῶν τὰ μάλα κομφσῶν
μετὰ πενχονδρῶν δελμάτων καὶ σολῶν
καὶ ἀφθόνοις ὑποκάτωθεν προκῶν, τὸ ὁποῖον
ὁμοιάζοσα τῶν τοῦ Μητρουσίου ἀρβυλίων.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΑΝΟΙΞΗ

Σὲ γράφω, ρὲ Μανιώ, ἀπ' τὴν ἐξοχή, ὅπου μετέβην διὰ παραθερισμὸν τοῦ θέρος. Ἡ φύσι ἐνθάδε εἶνε μαγεία. Ἡ φωνὴ τῆς ἀηδὼν, κοθημένη ἐπὶ τῶν κλόδω, τραγουδεῖ σότο βότσε. Τὰ μύρα τῶν κήπω σὲ μεθᾶνε σὰν τὸ σώζουμο τοῦ κὺρ Ἀντρέα τοῦ Λοταρτζῆ. Κι' ὅλο καὶ πίνεις κι' ὅλο καὶ φωνάζεις στὴν Ἄνοιξι : «Βάλε μας τὰ ἴδια». Ἔτσι μέθυσα προχτὲς κι' ἀπ' τὸν καϋμό μου ἀγκάλιασα μιὰ λεϊμονιά, ποὺ παράγει τοὺς ἴδιους καρποὺς μὲ τὸ στῆθος σου τὸ ἀγλαόκαρπο. Ἐξηγοῦμαι, νομίζω;

Σοῦ γράφω, ρὲ Μανιώ, καὶ σοῦ δηλόνω πὼς ἂν δὲν ἔρθῃς ἐδῶ δὲν ἔχεις ἀντίληψι τῆς φιλολογίας. Τί κάθεσαι, ρέ, καὶ καμαρώνεις σὰ σιδερωμένο τραπουλόχαρτο σ'τὴν Ἀθῆνα, ποὺ χορεύει τώρα σὰν τὴ Σαλώμη τὸ χορὸ τῶν ἑφτὰ πέπλω τῆς σκόνης;... Ἔλα νὰ ἀπολάψῃς τὴν ὡραιότης τοῦ παντὸς καὶ νὰ κυλιστῇς ἐπὶ τοῦ ἐδάφου ποὺ ἀνθίζει ἡ πρασινάς.

Προχτὲς ἐμάδησα μιὰ μαργαρίτα ἔτσι γιὰ σαχλαμάρα. Ρὲ σύ, τῆς λέω, μ' ἀγαπάει ἢ δὲν μ' ἀγαπάει; Τῆς ξύλωσα πᾶσαν τὴν ἄσπρη τραχηλιά, ὥσπου τὴν ἀνάγκασα νὰ πῇ τὸ «ναί». Ἂν ἔλεγε ὄχι θὰ ρίμαζα τὸν κῆπο σ'τὶς μαγκουριές...

Ἂν ἐρχόσουνα, ρὲ Μανιώ, θἄβλεπες τὰ τριαντάφυλλα καὶ τὰ γαρούφαλα νὰ μαραθοῦν παραχρῆμας. Γιατί,ὅπως λέει καὶ στὸ «Νουμᾶ» ἕνας κρύος ἀπὸ τοὺς νέους ποιηταίς: «Μοιάζεις μὲ τὸ γαρούφαλο ποὺ τραγουδάει στὸν κῆπο».

Εἶδες, ρέ, ποτὲς γαρούφαλο νὰ τραγουδάῃ; Ἔ, ρὲ Χριστέ μου, πὼς δὲν ἀνατριχιάζεις! Οἱ ποιηταὶς τοῦ «Νουμᾶ» θὰ βγάλουνε σιγὰ—σιγὰ πρίμες καὶ κοντράλτες καὶ τὶς ἀγκινάρες. Καὶ τότες, ρὲ Μανιώ, θὰ τραγουδήσῃ καὶ ἡ δική σου καρδιά. Ἐξηγοῦμαι ;

Μὰ ἔλα, κύλισε κατὰ τὴν ἐξοχή, σπιτίσε μου χαλβᾶ. Φτάνει νὰ ἰδρώσῃς γιὰ νὰ γιομίσῃ ὁ κῆπος ἀνθόνερο. Τὸ στοματάκι σου σὰν θἄνε σουρωμένο ἀπ' τὸ παράπονο θὰ μοιάζῃ μὲ σγουρὸ μπουμποῦκι. Ἔλα, γιατὶ ἐξαντλήθηκε ἡ ὑπεμονή μου,φρουῖ γλασέ μου. Δὲ βαστῶ πειά. Θέλω νὰ σὲ βάλω ἐν τῷ μέσον τῶν ἀνθέω καὶ νὰ κάνω τὴν ἄνοιξι νὰ στραβομουτσουνιάσῃ. Παναγία μου, πῶς δεν πέθανες ἀπὸ ἡμιπληγία !

Εἶπα. Ἂν δὲν ἔρθῃς θὰ βαρέσω συναγερμὸ καὶ θὰ σοῦρθω στὴν Ἀθήνα. Κι' ὕστερης θὰ φέρῃς ἀκεραία τὴν εὐθύνη ἂν διαταραχθῇ τὸ Σύμπας, ἐπειδὴς καὶ θὰ βουλιάξῃ τὸ βορειο- δυτικό σου παῖδι. Ἀναμένω.

Ο ΒΛΑΜΗΣ

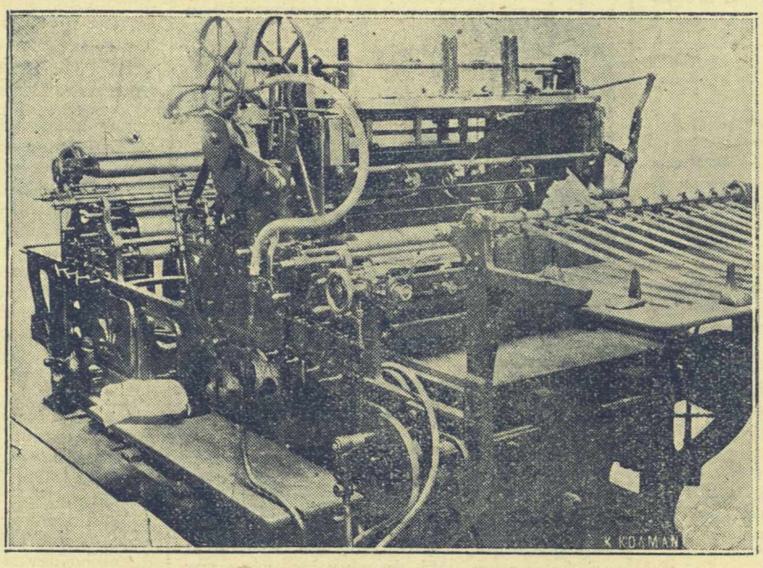

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐκφράζουν τὸν θαυμασμόν των, διὰ τὴν πολυχρωμίαν τῆ «Σφαίρας», δημοσιεύομεν τήν εἰκόνα τοῦ πιεστηρίου μας, εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλεται ἐπιτυχία αὔτη.

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Πρὸς τὰ ἀριστερὰ ὁ μηχανικὸς τοῦ πιεστηρίου κ. Θε-

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Στὴν Εἰρήνη

Γυναῖκα εἶσαι κι' ἐσὺ καὶ θὰ μὲ λυπηθῇς,
ποὺ σὲ παρακαλῶ ἔτσι ἀντρίκια,
γιὰ νὰ ἡσυχάσουμε λιγάκι, παρευθὺς
ἔλα κι' ἂς εἶσαι καὶ χωρὶς μανίκια!

Δίψα

Ξυπνῶ καὶ μοῦπαν ἔφυγε
ἡ κόρη π' ἀγαποῦσα
καὶ κατεβαίνω στὸ γιαλὸ
καὶ πίνω τ' ἁλμυρὸ νερὸ,
γιατὶ πολὺ διψοῦσα!

Σιὸ τραὶ Νο 11

Ὅσο κι' ἂν βάφτηκες καλὰ
κι' ἄλλαξες τὴ μορφή σου,
οὔτε τὴν γνῶσιν ἄλλαξες
οὔτε τὴν κεφαλή σου.

Στοὺς ἐμπόρους

Πολὺ ψηλὰ ἀνεβήκατε
κ' ἐσεῖς στὰ σκαλοπάτια
κ' ἡ σκάλα ἐτσακίστηκε
κ' ἐγίνατε κομμάτια.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ